

Κωνσταντίνος Ματσούκας

Ασκήσεις Οικειότητας (Watch Don't Touch)

2020

Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Για τον συγγραφέα:

Ο Κωνσταντίνος Ματσούκας έχει ζήσει, σπουδάσει και εργαστεί σε Ελλάδα, ΗΠΑ και Αυστραλία.

Αποφοίτηση από το Eau Gallie High School, Florida (1975), B.A. σε Ψυχολογία και Φιλοσοφία από το κολλέγιο Deree, μεταπτυχιακές σπουδές στην Φιλοσοφία στο University of Sydney.

Έχει εκδώσει τρία λογοτεχνικά βιβλία, καθώς και άρθρα, κριτικές και διηγήματα στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Εργάζεται ως αρθρογράφος και μεταφραστής, κυρίως από τα Ελληνικά στα Αγγλικά, και ζωγραφίζει.

matkonstant@yahoo.gr -

Τηλ. Επικοινωνίας : 6934 302404

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 - Μάιος 2020) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *Ασκήσεις Οικειότητας (Watch Don't Touch)* διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY _ NC _ ND

[Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Διάρκεια 75 λεπτά - 6 ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ: 3 άνδρες, 3 γυναίκες.

ΒΥΡΩΝΑΣ, 45: Ευκατάστατος, γοητευτικός, με μεγάλη αυτοπεποίθηση, ταξικά και σεξουαλικά. Ορέγεται το καινούργιο, την πρόκληση, τον πειραματισμό, πράγμα που τον κάνει γενικά ανυπόμονο με τους δισταγμούς και τα παζαρέματα της συζύγου του, Αλεξ.

ΑΛΕΞ, 40: Εκθαμβωτικά μακιγιαρισμένη, καλογυμνασμένη, κομψή. Από πεποίθηση μετρημένη, προσπαθεί να συμπορευτεί με τα καπρίτσια του Βύρωνα τηρώντας ταυτόχρονα κάποια όρια. Νοιάζεται περισσότερο για την έγκριση του άντρα της απ' ότι για τις δικές της αξίες, πράγμα που την φέρνει συχνά σε σύγκρουση με τον εαυτό της.

ΤΟΝΙ, 45-50: Ο daddy της παρέας, γενναιόδωρος και προστατευτικός, ειδικά προς την γυναίκα του, Ρίτα, που δεν της χαλάει χατίρι. Μέσα στην ομάδα είναι ο διαμεσολαβητής: είναι σημαντικό γι αυτόν να τα 'χουν όλοι καλά με όλους. Ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του, η βαρύτονη, μπάσα φωνή του.

ΡΙΤΑ, 40-45: Επίσης όμορφη αλλά με πιο φυσικό τρόπο. Σε αντίθεση με την Άλεξ, είναι ασφαλής στη σχέση της με τον Τόνι, που τον αντιμετωπίζει με τρυφερή συγκατάβαση. Σαν χαρακτήρας αυθόρμητη, ευφάνταστη, απρόβλεπτη επειδή επιτρέπει στον εαυτό της πολλά. Ο μπαλαντέρ στην τράπουλα.

ΛΗΟ, 30-35: Διδάσκει πολεμικές τέχνες στο γυμναστήριο της Ρίτας. Λιγομίλητος και σεμνός, ένας αρρενωπός γκουρού που μιλάει με τις πράξεις μάλλον παρά με τα λόγια. Αθλείται και κάνει περισυλλογή, είναι αφιερωμένος στην κουλτούρα του σώματος που, σε αυτόν, είναι ένα με το πνεύμα.

ΚΟΡΤΝΕΪ, 25-30: Ανεπιτήδευτα σέξι όπως και έξυπνη. Αδελφές ψυχές με τον Λήο, χωρίς να πιστεύουν στην μονογαμία. Αντί γι' αυτό, μιλούν για «πρωταρχικές σχέσεις». Τα συμβόλαια για τις υψηλού επιπέδου σεξουαλικές υπηρεσίες τους, τα συνάπτει ο Λήο, αλλά το πάνω χέρι το έχει η Κόρτνεϊ.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Δυο ζευγάρια ώριμων μεγαλοαστών που γνωρίζονται χρόνια, νοικιάζουν τις ερωτικές υπηρεσίες ενός νέου ζευγαριού για να τους παρακολουθήσουν να συνουσιάζονται κατά τις οδηγίες τους. Ο κανόνας των ώριμων ζευγαριών μεταξύ τους είναι «only watch, don't touch», δηλαδή βλέπουμε και επεμβαίνουμε λεκτικά, με οδηγίες, αλλά δεν αγγίζουμε. Ωστόσο πολύ νωρίς αυτός καταστρατηγείται όταν η Άλεξ υποκύπτει στην θέα του ημίγυμνου Λήο και του δίνει ένα παθιασμένο φιλί.

Αυτή η ανατροπή οδηγεί με τη σειρά της σε μια μεγαλύτερη: η συμφωνία αντιστρέφεται και τις οδηγίες τις δίνουν τώρα στα δυο μεγαλύτερα ζευγάρια ο Λήο και η Κόρνεϊ, προτείνοντας μια σειρά από «παιχνίδια.»

Εφόσον δεν έχουν πλέον τον έλεγχο, τα ώριμα ζευγάρια μπορούν τώρα να πειραματιστούν με συμπεριφορές που δεν θα υιοθετούσαν κάτω από κανονικές συνθήκες. Το αλκοόλ και η κοκαΐνη λειαινούν τις όποιες αντιστάσεις τους. Ωστόσο, φτάνουν σε ένα όριο που ένας από τους παίκτες, η Άλεξ, δεν είναι πρόθυμη να το περάσει. Η βραδιά αποδεικνύεται καταλυτική τόσο στην σεξουαλική ζωή των δυο ζευγαριών όσο και στην σχέση μεταξύ τους.

ΣΚΗΝΗ Ι

Σαλόνι μεγαλοαστικού σπιτιού με αναμμένο τζάκι. Οικοδεσπότες ο Βύρωνας και η Άλεξ, μαζί με τους παλιούς τους φίλους Τόνι και Ρίτα. Έχουν ποτά και στο γραφείο του Βύρωνα βρίσκεται ένας μικρός καθρέφτης με γραμμές κόκκας. Στο στερεοφωνικό κάτι ηδυπαθές π.χ. το Killing me softly with his song της Roberta Flack.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Χωρίς να θέλω ν' ακουστώ επικριτικός, νομίζω, γλυκιά μου, ότι υπάρχει όνομα γι' αυτό. Πρόκειται για φοβικό σύνδρομο!

ΑΛΕΞ: Φοβικό, το να μην θέλω να πάρω μια άσπρη σκόνη που θα μου αλλάξει ακαριαία την ψυχική μου διάθεση! Άμα είναι έτσι θα ήθελες να μου δώσεις κι έναν ορισμό της ασυδοσίας;

ΡΙΤΑ (γελώντας): Ναι, να θέλεις αμέσως κι άλλο! Λίγη ακόμα από αυτή την υπέροχη άσπρη σκόνη που ... πώς το είπες Άλεξ;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Σου αλλάζει ακαριαία την ψυχική διάθεση.

ΡΙΤΑ: Αυτό! Από κακή στην αλλάζει σε καλή, κι από καλή σε τέλεια!

ΑΛΕΞ: Μια χαρά είναι η διάθεσή μου. Δε χρειάζεται καμιά αλλαγή. Και μάλιστα ακαριαία.

ΤΟΝΙ: Ελάτε, ησυχάστε, κανένας δεν χρειάζεται να κάνει κάτι που δε θέλει. Εξάλλου, όταν είναι η σωστή στιγμή, τα πράγματα έρχονται από μόνα τους. Τα πάντα είναι θέμα timing! Αυτός είναι ο χρυσός κανόνας.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Πες τα βρε Τόνι! Άλεξ, κάντο το τέλος πάντων για την εμπειρία. Σε ασφαλές περιβάλλον, με ανθρώπους που νιώθεις καλά μαζί τους και με μόνο σκοπό την απόλαυση.

ΑΛΕΞ: Βύρωνα, μισό λεπτό! Η απόλαυση είναι μια υπόθεση πολύ προσωπική για τον καθένα! Εσύ λατρεύεις το χαμάμ που εγώ το σκυλοβαριέμαι, και τα μάνγκο που επίσης δεν μου λένε απολύτως τίποτα!

ΡΙΤΑ: Προσωπική υπόθεση, ναι, οκεί, αλλά όχι και μοναχική απαραίτητα, ε;

ΤΟΝΙ: Σωωωστό! Μια προσωπική απόλαυση μπορείς και να την μοιράζεσαι.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Ε, και τότε, γίνεται δώρο! (στην Άλεξ) Τι πιο ιδανικό απ' αυτό, μμμ; Να σε ευχαριστιούνται που ευχαριστιέσαι!

ΡΙΤΑ(σηκώνεται και παίρνει την Άλεξ από το χέρι) : Έλα, δεξ εμένα. Δεν πρόκειται να μεταμορφωθώ σε κάτι άλλο, στο υπόσχομαι.

(Πάνε στο γραφείο, η Ρίτα παίρνει με το νύχι της λίγη κόκα και την σνιφάρει.)
Στιγμή.

ΡΙΤΑ: Αααχ! Σαν δροσιά φρέσκου αέρα!

ΒΥΡΩΝΑΣ: Α, βρε Ριτάκι, το 'χεις!

ΑΛΕΞ (πικαρισμένη): Πολύ ωραία λοιπόν! (μιμείται την Ρίτα)

ΤΟΝΙ: Καιιαια; Πώς νιώθεις;

ΑΛΕΞ: Ειλικρινά, δεν νιώθω καμία απολύτως διαφορά! (ξαφνικά ξεσπάει σε χάχανα)

ΒΥΡΩΝΑΣ (πάει και την αγκαλιάζει ερωτικά από πίσω): Μη σε νοιάζει, βρε κουτό. Όσο κρατάς εσύ τον έλεγχο, κι η κόκα ένα αζεσουάρ είναι που σε υπηρετεί, τίποτα παραπάνω.

ΑΛΕΞ (τον σπρώχνει, κρατώντας τον όμως κοντά της): Αχ, Βύρωνα! Υπάρχει τίποτα που δεν είναι παιχνίδι για σένα;

ΡΙΤΑ (σκύβει πάνω στον Τόνι, διατρέχοντας με το δάχτυλο το πηγούνι του): Την σνιστώ ανεπιφύλακτα, εξαιρετικής ποιότητας. Υπέροχη διαύγεια!

ΤΟΝΙ: Όχι ακόμα, μωρό μου. Είπαμε, το κάθε πράγμα στην ώρα τους.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Προς το παρόν, είναι η ώρα του μπέρμπον. Ποιος είναι για δεύτερο; (σερβίρεται ο ίδιος)

ΡΙΤΑ (έχει πλησιάσει το τζάκι): Καλά, είναι φανταστικό ε;

ΑΛΕΞ: Ποιο πράγμα;

ΡΙΤΑ: Το τι βλέπω στα κούτσουρα!

ΤΟΝΙ: Τι βλέπεις;

ΡΙΤΑ: Άμα σου πω θα γελάσεις.

ΤΟΝΙ: Και τι πειράζει να γελάσουμε λιγάκι;

ΡΙΤΑ: Ένα δρόμο που οδηγεί σ' ένα κάστρο. (τον δείχνει)

ΑΛΕΞ (έχει σταθεί δίπλα της): Πού λες; Δείξε μου.

ΡΙΤΑ: Σ' αυτό το λοξό ξύλο. Με το σκάσιμο. Εκει!

ΑΛΕΞ: Ναι, ναι, τον βλέπω κι εγώ τον δρόμο.

ΡΙΤΑ: Ωραία, βλέπεις και την κεντρική αίθουσα;

ΑΛΕΞ: Αυτό εκει λες, το τετράγωνο στη μέση;

ΡΙΤΑ (ενθουσιασμένη) Ναι! Το παράθυρο! Και μέσα...

ΑΛΕΞ: Τι;

ΡΙΤΑ: Δεν βλέπεις;

ΑΛΕΞ: Βλέπω... αλλά δεν ξέρω τι βλέπω.

ΡΙΤΑ: Άνθρωποι, Άλεξ! Τέσσερεις φιγούρες: μία, δύο, τρεις...

ΑΛΕΞ: Κι ένας σκύλος! Χα χα! Έχει πολλή πλάκα!

ΡΙΤΑ: Όχι, άνθρωπος είναι. Κάθεται στις φτέρνες με τα χέρια ακουμπισμένα στα γόνατα.

ΑΛΕΞ: Ναι, ναι... σαν υποταγμένος... Περίμενε, να κι άλλοι δυο! Άντρας και γυναίκα, δίπλα-δίπλα, πάνω δεξιά. Δες!

Ο Τόνι τις έχει πλησιάσει.

ΤΟΝΙ: Μα τι λέτε βρε κορίτσια;

ΡΙΤΑ (θριαμβευτικά) Διαβάζουμε το μέλλον!

ΤΟΝΙ: Καλά σε λέω μάγισσα.

ΡΙΤΑ: Ας ελπίσουμε μόνο, όχι η Κασσάνδρα.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Η Ρίτα-Κίρκη!(παίρνει την τσιμπίδα και ανασκαλεύει τα ξύλα.)

ΡΙΤΑ: Τώρα αυτό γιατί;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Γιατί δεν ήρθε ακόμα η ώρα των μεταμορφώσεων, Κίρκη μου.

ΡΙΤΑ: «Ακόμα»; Δηλαδή, υπάρχει κι αυτό στο πρόγραμμα;

ΑΛΕΞ: Κι εξάλλου ο Βύρωνας δεν θέλει να ξέρει τι θα συμβεί παρακάτω. Του αρέσουν οι εκπλήξεις.

ΡΙΤΑ: Μα κι εμένα!

ΤΟΝΙ: Οπότε...

ΡΙΤΑ: Οπότε τι;

ΤΟΝΙ: Ας αφήσουμε το μέλλον να είναι άγνωστο...

ΒΥΡΩΝΑΣ: Κι ας ασχοληθούμε με την περιπέτεια του τώρα (υψώνει το ποτήρι)

ΑΛΕΞ: Στο τώρα!

ΤΟΝΙ: Και σε ό,τι έρχεται να μας συναντήσει...

ΒΥΡΩΝΑΣ (τσουγκρίζουν): Στην περιπέτεια.

ΡΙΤΑ (τανίζεται ηδονικά): Και δη την απαγορευμένη!

ΑΛΕΞ: Αχ, αυτή η εμμονή με τον απαγορευμένο καρπό, δηλαδή...

ΤΟΝΙ: Ίσως όταν τον γευτείς, καταλάβεις.

ΑΛΕΞ: Γιατί, μήπως μόλις τώρα δεν τον γεύτηκα;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Ναι, και μήπως δεν μας είπες πως δεν σου έκανε την παραμικρή διαφορά! (στους άλλους) Βρε, μην την ακούτε. Για την τιμή των όπλων διαμαρτύρεται!

ΡΙΤΑ: Νομίζω ο Τόνι εννοεί τον άλλο καρπό που είναι στο μενού γι απόψε.

ΤΟΝΙ: Κι εσύ πού ξέρεις τι άλλο έχει το αποψινό μενού; Αυτά, εμείς οι άντρες τα κανονίζουμε.

ΡΙΤΑ: Ξέρω εσένα, αγάπη μου! Και ίσως, σε μερικά πράγματα, καλύτερα απ' ότι ξέρεις εσύ ο ίδιος τον εαυτό σου.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Ωωω! Τόνι; Θα το αφήσεις αυτό να περάσει έτσι;

ΤΟΝΙ: Γιατί όχι; Δέκα χρόνια τώρα έχει που με διαβάζει, είμαι πια ανοιχτό βιβλίο γι' αυτήν.

ΑΛΕΞ: Δεν θα μπορούσα να πω κι εγώ το ίδιο για τον Βύρωνα.

ΒΥΡΩΝΑΣ (της χτυπάει τον ποπό): Δεν φαντάζομαι να είναι παράπονο αυτό;

ΡΙΤΑ: Αστείο δεν είναι; Εγώ θα ήθελα λίγο περισσότερο μυστήριο απ' τον Τόνι κι εσύ, Άλεξ, λίγο λιγότερο μυστήριο απ' τον Βύρωνα, ε;

ΑΛΕΞ: Έτσι φαίνεται.

ΡΙΤΑ: Λες να πρέπει να τους ανταλλάξουμε, βρε Άλεξ;

ΑΛΕΞ: Α, δεν ξέρω αν με συμφέρει! (γέλια)

ΒΥΡΩΝΑΣ(περιπαικτικά): Ε, βέβαια, γιατί ν' ανταλλάξει την Ferrari με Datsun...;

ΤΟΝΙ: Για μισό λεπτό...!

ΒΥΡΩΝΑΣ (διακόπτει): Να όμως που ξαναγυρνάμε στο απαγορευμένο.

ΑΛΕΞ: Ποιο δηλαδή; Πώς;

ΤΟΝΙ: Σε αυτό που θέλει κανείς και δεν μπορεί να το έχει, ε;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Που το θέλει επειδή δεν μπορεί να το έχει.

ΑΛΕΞ (σηκώνεται και πάει στο τζάκι): Εμένα πάντως μου φαίνεται λίγο εφηβικό. Να ψάχνεις συνέχεια να βρεις μια κόκκινη γραμμή να περάσεις, ένα ρίσκο που θα σε κάνει να νιώσεις πιο έντονα.

ΡΙΤΑ: Εγώ πάλι λέω ότι είναι μια σπουδαία τέχνη να κρατάς ζωντανή την αφηφισιά της εφηβείας! (σηκώνεται φουριόζα με κατεύθυνση το γραφείο):

ΤΟΝΙ (την πιάνει απ' το χέρι και την τραβάει επάνω του) Και η άλλη μεγάλη τέχνη είναι να ευχαριστιέσαι όχι μόνο τα πράγματα αλλά και την προσμονή τους! Όχι μόνο το φαγητό, αλλά και την πείνα σου ενώ περιμένεις να γίνει το φαγητό! (την φιλάει νωχελικά)

ΒΥΡΩΝΑΣ (υψώνει το ποτήρι): Πάμε άλλη μία. Στην τέχνη της απόλαυσης!

ΑΛΕΞ (πάει και κάθεται στα γόνατά του): Που τόσο καλά κατέχεις, θεσπέσιέ μου Βύρωνα!

(Τα δυο ζευγάρια φιλιούνται παρατεταμένα. Τους διακόπτει το κουδούνι της εξώπορτας. Ο Βύρωνας συνεχίζει να φιλάει την Άλεξ απορροφημένος, σαν να μην άκουσε. Η Ρίτα πετάγεται στον καθρέφτη να φτιάξει το κραγιόν της.)

ΤΟΝΙ: Βύρωνα; Άλεξ;

ΒΥΡΩΝΑΣ (τελικά, στην Άλεξ): Είδες;

ΑΛΕΞ (ζαλισμένη): Τι;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Που το κλεμμένο φιλί είναι πιο νόστιμο;

ΑΛΕΞ (τον σκαμπιλίζει παιχνιδιάρικα) Αδιόρθωτος, πραγματικά.

Ο ΒΥΡΩΝΑΣ σηκώνεται σιγοςφυρίζοντας και κατευθύνεται προς την εξώπορτα.

ΤΟΝΙ (στην Ρίτα): Σου είπα πόσο όμορφη είσαι απόψε;

ΡΙΤΑ(χαχανίζοντας) : Όχι με λόγια, αλλά ναι.

Στιγμή.

ΑΛΕΞ: Α, έχω μπλέξει άσχημα εγώ εδώ!

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΙΙ

Ο ΒΥΡΩΝΑΣ στην μέση του δωματίου, κρατώντας ένα μεγάλο μαύρο χάρτινο κουτί.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Λοιπόν, το αποψινό δείπνο. Αρκετό sushi για έναν λόγο!

ΑΛΕΞ (κοιτάει μέσα στο κουτί): Από το Κοί Τοί, βρέ Βύρωνα; Το πιο μέτριο sushi!

ΒΥΡΩΝΑΣ: Εντάξει, συναρπαστικό δεν το λες, αλλά κανείς άλλος δεν έκανε delivery τόσο μακριά από το κέντρο.

ΡΙΤΑ: Εμένα εκείνο το μπαρμπούνι που είχαμε φάει εκεί, ...πώς το λέγανε βρε Τόνι;

ΤΟΝΙ: Το Aka bora λες, σίγουρα.

ΡΙΤΑ: Μάλλον, ναι. Και, παιδιά, δίπλα είχαν τηγανισμένα το κεφάλι και την ραχοκοκαλιά, με τρόπο... τι να πω, αέρινο, τελείως!

ΑΛΕΞ: Δηλαδή ήταν νόστιμο;

ΡΙΤΑ: (γελώντας) Θα ήταν, δεν μπορεί. Τη γεύση δεν τη συγκράτησα. Αλλά θυμάμαι πως μας το σέρβιραν! Έργο τέχνης, μιλάμε! Εσένα ειδικά, Άλεξ, θα σ' άρεσε!

ΑΛΕΞ(γελώντας): Α, οκέι. Φάτε μάτια ψάρια δηλαδή.

ΤΟΝΙ: Μια χαρά νόστιμο ήταν, Άλεξ μου. Όπως θα είναι σίγουρα και αυτό που μας παράγγειλε ο Βύρωνα.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Όμως, υπάρχει απόψε ένας κανόνας για το δείπνο.

ΡΙΤΑ: Τι κανόνας;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Δεν μπορεί κανένας να φάει μόνος του. Πρέπει κάποιος άλλος να τον ταΐσει.

ΑΛΕΞ: Εε; Και ποιος τον έβαλε δηλαδή αυτόν τον κανόνα;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Εγώ. Έλα τώρα, τι αντίρρηση μπορείς να έχεις;

ΑΛΕΞ: Καμία, απλώς ...ξαφνιάστηκα.

ΤΟΝΙ: Είναι αυτό που λέγαμε πριν για την απόλαυση που την μοιράζεσαι.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Α, γεια σου!

ΡΙΤΑ: Εμένα μ' αρέσει η ιδέα. Σα να 'μαστε πουλάκια στη φωλιά που μας ταΐζει η μαμά μας!

ΑΛΕΞ: Ή ο μπαμπάς μας.

ΤΟΝΙ: Όπως εξάλλου κάνουν πολλά πουλιά.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Τι, ταιίζει και το αρσενικό;

ΤΟΝΙ: Ω ναι. Ποιος είπε ότι το μητρικό φίλτρο είναι μονοπώλιο των θηλυκών;

ΡΙΤΑ: Μμμ, για σιέφου, ένας μητρικός άνδρας! Ακούγεται... γοητευτικό.

ΑΛΕΞ: Και βολικό, επίσης. Κάνεις εσύ τα παιδιά και μετά τ' αφήνεις με τον σύζυγο και δεν ασχολείσαι. Είμαι σίγουρη πως ο Τόνι μας θα το δεχόταν μια χαρά! Άμα δηλαδή σας ενδιέφερε το θέμα...

ΤΟΝΙ: Δεν είναι ότι δεν το προσπαθήσαμε, Άλεξ, όπως ξέρεις. Αλλά μια χαρά είμαστε κι έτσι. (στην Ρίτα) Εμείς έχουμε να κακομαθαίνουμε ο ένας τον άλλο. Ε, καλά τα λέω;

ΡΙΤΑ(με σέξι τόνο): Και τα λες, και τα κάνεις.

ΑΛΕΞ: Όμως, σοβαρά τώρα, υπάρχει κάποιος ιδιαίτερος λόγος για να κάνουμε αυτό το ...τελετουργικό με το φαγητό εδώ απόψε;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Το είπαμε. Υπάρχουν τρόποι για να απολαμβάνεις μόνος σου και τρόποι για να ευχαριστιέσαι με την απόλαυση των άλλων.

ΡΙΤΑ: Εγώ παίζω, αρκεί όποιος φτιάξει το wasabi να μην το κάνει πολύ καυτό.

ΤΟΝΙ: Κανένα πρόβλημα, αναλαμβάνω εγώ. (ανακατεύει wasabi με soy sauce)

ΒΥΡΩΝΑΣ (κοιτάει μέσα στο κουτί): Άλεξ;

ΑΛΕΞ: Μμμ;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Θα σ' ενδιέφερε λίγο μπλε καβούρι, ίσως;

ΑΛΕΞ: Είναι αληθινό η απομίμηση;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Α, τώρα μου βάζεις δύσκολα... πού να ξέρω;

ΡΙΤΑ: Δώσε μου εμένα και θα σου πω.

ΤΟΝΙ: Έλα. (την ταιίζει με τα chopsticks)

ΡΙΤΑ: Μμμ, δεν είμαι 100% σίγουρη. (στον Τόνι) Για δοκίμασε εσύ. (τον ταιίζει)

ΤΟΝΙ: Δεν ειν' κακό. Αλλά ούτε εγώ παίρνω όριο.

ΑΛΕΞ: Θα σας πω εγώ λοιπόν.

ΤΟΝΙ και ΒΥΡΩΝΑΣ παίρνουν ταυτόχρονα από ένα κομμάτι με τα chopsticks και της τα τείνουν.

ΑΛΕΞ (γελάει): Ένας – ένας αγόρια, μη σπρώχνετε. Βύρωνα, ελπίζω να μη σε πειράζει να τιμήσω πρώτα τον καλεσμένο μας. (παίρνει την μπουκιά από τον Τόνι) Ωχ, αηδία! Μόνο κατά φαντασία το λες αυτό καβούρι. Βάλε μου λίγο σάκε γρήγορα.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Έλα μου, έτοιμο στο 'χω. (Βάζει ένα δάχτυλο σάκιε και την ποτίζει)

ΡΙΤΑ: Κι εγώ θέλω!

Ο ΒΥΡΩΝΑΣ και ο ΤΟΝΙ εκτελούν ταυτόχρονα την παραγγελία βάζοντας σάκιε και προσφέροντάς το.

ΡΙΤΑ (γελώντας) Α, μα τι εξαιρετική περιποίηση απόψε! (δέχεται και πίνει κι από τους δυο)

ΒΥΡΩΝΑΣ: Βάλτε τώρα που γυρίζει!

ΤΟΝΙ (τσιμπάει με τα chopsticks κάτι από το κουτί): Αυτόν το σολομό ποιος τον θέλει;

ΒΥΡΩΝΑΣ (σκύβει και το αρπάζει με το στόμα, μετά μασουλώντας) Εγώ!

ΤΟΝΙ: Ε, ζητάμε, είπαμε, δεν αρπάζουμε!

ΒΥΡΩΝΑΣ: Ζήτα κι εσύ τίποτα, μπαμπακούλη, γιατί όπως το πας σε βλέπω να μένεις νηστικός.

Η Ρίτα τσιμπάει κάτι μόνη της.

ΑΛΕΞ: Επ! Κλέβεις! Σε είδα!

ΡΙΤΑ (της προσφέρει ένα κομμάτι): Μπορώ να εξαγοράσω τη σιωπή σου;

ΑΛΕΞ: Τόνος;

ΡΙΤΑ: Με αβοκάντο.

ΑΛΕΞ(το δέχεται): Καλό!

ΡΙΤΑ: Μ' αρέσει που σ' αρέσει.

ΒΥΡΩΝΑΣ : Μας αρέσει που σας αρέσει! (στον ΤΟΝΙ): Νομίζω πρέπει να μπούμε κι εμείς σε δράση. (παίρνει ένα κομμάτι ωμό ψάρι με τα chopsticks και του το δίνει στο στόμα)

ΤΟΝΙ (βογγητό ικανοποίησης): Βύρωνα, αδελφέ μου!

ΒΥΡΩΝΑΣ: Καλό;

ΤΟΝΙ: Sashimi!

ΒΥΡΩΝΑΣ: Φέρει! (ο ΤΟΝΙ τον ταιίζει)

ΑΛΕΞ (κρατώντας το ψηλά με τα chopsticks): Maki κανείς;

ΡΙΤΑ (της πιάνει το μπράτσο και καθοδηγεί την μπουκιά στο στόμα της): Τσίου-τσίου-τσίου!

Συνεχίζουν λίγο έτσι, ΑΛΕΞ με ΡΙΤΑ, ΤΟΝΙ με ΒΥΡΩΝΑ, με επιφωνήματα: Nigiri!, Σολωμός! Sashimi! Λίγο σάκιε! Τα φώτα επάνω στην ομάδα εντείνονται ελαφρά.

ΑΛΕΞ: Εντάξει, ομολογώ ότι είναι πιο ωραίο απ' το να τρως μόνος σου.
Μπράβο μωρό μου, πολύ καλή ιδέα!

ΡΙΤΑ: Όντως. Αλλά και η επιλογή του μενού!

ΤΟΝΙ: Ναι, βέβαια, δεν ξέρω αν θα δούλευε εξίσου καλά με γεμιστά!

ΡΙΤΑ: Ή γιουβαρλάκια!

Γέλια.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Ρε, σας λατρεύω! Όμως... σ' αυτό ακριβώς το σημείο έχουμε να πάρουμε μια κρίσιμη απόφαση.

ΑΛΕΞ: Ωχ, τι είναι πάλι;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Δεν μπορούμε να συνεχίσουμε έτσι.

ΤΟΝΙ: Γιατί, τι έγινε;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Πρέπει να διαλέξουμε. Ή σάκιε ή μπέρμπον.

ΡΙΤΑ: Ο λα λα, σωστά! Έτσι και τ' ανακατέψουμε αυτά τα δύο...

ΤΟΝΙ: Πάει, τη χάσαμε τη μπάλα.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Έχω υποχρέωση σαν οικοδεσπότης να σας προφυλάξω από τον εαυτό σας, χα χα.

ΑΛΕΞ: Και, βέβαια, όλοι ξέρουμε εσύ τι ψηφίζεις.

ΒΥΡΩΝΑΣ: (πιάνει και σηκώνει το ποτήρι του με το μπέρμπον) Είδες; Κι εγώ ανοιχτό βιβλίο!

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΙΙΙ

Σαλόνι, λίγο αργότερα.

TONI: Και για επιδόρπιο; Έχει κανονίσει τίποτα;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Έλα, μπορείς να το αναγγείλεις εσύ στα κορίτσια.

TONI: Μετά χαράς. Λοιπόν, θυμάστε εκείνη την καταπληκτική μικρή που μας είχε χορέψει στον κήπο το καλοκαίρι;

ΡΙΤΑ: Μα... ξεχνιέται αυτή; Τι χορογραφία ήταν εκείνη, ε; Αλλά και τι κορμί!

ΑΛΕΞ: Φιδίσιο! Σαν να ήταν ολόκληρη ένας εύκαμπτος μυς! Πολύ καλή, πραγματικά! Εξαιρετική!

ΒΥΡΩΝΑΣ: Τελειόφοιτη Γυμναστικής Ακαδημίας, οκ;

TONI: Λοιπόν αυτή!

ΑΛΕΞ: Ναι, τι;

TONI: Την πέτυχα τυχαία στον δρόμο και...

ΡΙΤΑ: Μισό, σε ποιο δρόμο, πού, πότε;

TONI: Εντάξει, βρε πουλάκι μου, στο γυμναστήριό σου απ' έξω την πέτυχα, την περασμένη βδομάδα, που είχα πάει να ρωτήσω για το πρόγραμμά τους.

ΡΙΤΑ: Πήγες εσύ να γραφτείς εκεί που κάνω γιόγια; Στο Bodenweiser ;

TONI: Να ρωτήσω πήγα – και να δω τις εγκαταστάσεις από κοντά.

ΡΙΤΑ: Οκ, οκ. Και; Πέτυχες την γυναίκα-φίδι.

TONI: Την Κόρντνεϊ.

ΑΛΕΞ: Σωστά.

TONI: Με τον φίλο της.

ΑΛΕΞ: Α, μάλιστα!

TONI: Που διδάσκει γιόγια και πολεμικές τέχνες.

ΡΙΤΑ: Στο Bodenweiser;

TONI: Στο Bodenweiser.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Έλα βρε, Τόνι, παρακάτω...

TONI: Ε, να, είχαμε συζητήσει με τον Βύρωνα να την ξανακαλούσαμε...

ΒΥΡΩΝΑΣ: Όντως...

TONI: Και όταν τους είδα αυτούς τους δυο μαζί, τόσο ωραίους, τόσο ταιριαστούς, δεν φαντάζεστε, μου πέρασε η σκέψη...

ΒΥΡΩΝΑΣ (θριαμβευτικά): Γιατί όχι και οι δυο μαζί;

ΡΙΤΑ: Για να καταλάβω, χορεύει κι αυτός;

TONI: Ε ναι, απ' ότι φαίνεται.

ΑΛΕΞ: Τι, και κουνγκ-φου και στριπτίζ;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Ερωτική χορογραφία, το λένε.

ΡΙΤΑ: Ουάου, μ' αρέσει!

ΑΛΕΞ: Κατ' ευφημισμό, να φανταστώ; Θέλω να πω... υπάρχει ένα σημείο πέρα απ' το οποίο... ;

TONI: Χα, χα, θα δείξει.

ΑΛΕΞ: Μα η μικρή, το καλοκαίρι, η Κόρτνεϊ, δεν είχε αφήσει τίποτε στη φαντασία! Είχα αρχίσει ν' ανησυχώ για τους γείτονες.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Εμ, γι αυτό την θέλαμε πάλι.

TONI: Και θα την έχουμε...

ΒΥΡΩΝΑΣ: Θα τους έχουμε

TONI: Απόψε, από στιγμή σε στιγμή...

ΒΥΡΩΝΑΣ: Για επιδόρπιο!

ΡΙΤΑ: Εγώ πάντως το 'ξερα ότι κάτι τέτοιο μαγειρεύατε.

TONI: Φυσικά, αφού είσαι μάγισσα.(τροφερή χειρονομία)

ΑΛΕΞ: Τολμώ να πω πως ούτ' εγώ εκπλήσσομαι.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Ελπίζω ευχάριστα, ε γλυκιά μου;

ΑΛΕΞ: Μα ναι, φυσικά! Αναρωτιέμαι, μόνο...

ΒΥΡΩΝΑΣ (την αγγίζει): Ναι; Πες, τι;

ΑΛΕΞ: Ε, να, πόσο μακριά θα πάει η βαλίτσα. Αν με εννοείς...

TONI: Α, αυτό από μας εξαρτάται.

ΡΙΤΑ: Δηλαδή; Πως από μας;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Δηλαδή, τα παιδιά έχουν δεχτεί να το πάνε σύμφωνα με τις οδηγίες μας.

ΡΙΤΑ: Ααα.

TONI: Ναι!

ΑΛΕΞ: (σαν να γεύεται τις λέξεις) Δηλαδή... εμείς θα ...τους χορογραφήσουμε...;

ΒΥΡΩΝΑΣ: ...Και αυτοί θα εκτελούν.

TONI: Μέχρι τελικής πτώσεως.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Ή όχι.

ΡΙΤΑ (χτυπάει παλαμάκια): Ιδιοφυές!

ΒΥΡΩΝΑΣ: Τέλεια! (σκάει ένα φιλί στην Άλεξ) Όποιος θέλει να οπλίσει πριν έρθουν, τώρα είναι η σωστή στιγμή. (σηκώνεται και κατευθύνεται στο γραφείο με την κόνα βγάζοντας ένα χαρτονόμισμα από την τσέπη)

ΤΟΝΙ (σηκώνεται και αυτός, κοιτάζει το ρολόι του): Τους περιμένουμε στις δώδεκα. Δηλαδή, σ' ένα δεκάλεπτο.

Σηκώνεται κι η Ρίτα και τείνει το χέρι της στην Άλεξ.

ΡΙΤΑ: Τι λες; Πάμε άλλη μια;

ΑΛΕΞ: Να σου πω, δεν θα πω όχι.

ΡΙΤΑ: Έεετσι!

ΤΟΝΙ: (εισπνέει βαθιά, έχοντας μόλις κάνει μια γραμμή με το τυλιγμένο χαρτονόμισμα του Βύρωνα) Α πα πααα, δυναμίτης ειν' τούτο δω!

ΒΥΡΩΝΑΣ: Καλό;

ΤΟΝΙ: Ρε ναί! Με κάνει να θέλω ν' αρχίσω να τραγουδάω όπερα!

ΡΙΤΑ (ενώ προσφέρει με το νύχι μια μυτιά στην Άλεξ) Κάντο!

ΤΟΝΙ(τραγουδάει δυνατά, με πάθος, τις πρώτες λέξεις από το τραγούδι κατατεθέν του Παβαρότι): Nessun dorma! Nessun dorma!

ΑΛΕΞ (χειροκροτάει): Θεός!

ΒΥΡΩΝΑΣ (αρπάζει την Άλεξ από τη μέση και την παρασύρει μαζί του σε δυο τρία χορευτικά βήματα): Παιδάκια, θέλω να ξέρετε ότι περνάω καταπληκτικά μαζί σας!

ΑΛΕΞ: Διαφθορέα! (τον φιλάει στο στόμα)

ΡΙΤΑ(σιουπίζοντας διακριτικά την μύτη της από την κόνα): Αχ, εγώ τώρα γιατί συγκινήθηκα;

ΤΟΝΙ(πάει και την αγκαλιάζει): Γιατί, κορίτσι μου, αυτό είσαι, μια ζωντανή πηγή θερμής και συγκίνησης (ψιθυριστά στο αυτί της) και κάβλας!

ΡΙΤΑ: Μη γελάσεις, αλλά νιώθω σα να είμαι σε μια ροκ συναυλία και ταυτόχρονα σε έναν ψηλό βράχο στην άκρη της θάλασσας!

ΤΟΝΙ (ιολλώνοντας επάνω της) Κι εγώ, ακριβώς το ίδιο!

ΒΥΡΩΝΑΣ(πιο ήσυχα και στοχαστικά): Λοιπόν, θα ήθελα αυτήν ακριβώς τη στιγμή να μπορούσα να την παγώσω στο χρόνο και να την κρατήσω για πάντα.

ΑΛΕΞ: Να όμως που αυτό δε γίνεται.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Τότε γιατί έχω την αίσθηση ότι έχει ήδη γίνει;

ΑΛΕΞ: Τι θες να πεις;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Να, πώς να το πω, είμαι σίγουρος ότι όλα όσα γίνονται αυτή τη στιγμή γράφουν μέσα μου με φωτογραφική ακρίβεια, και δεν υπάρχει περίπτωση να τα ξεχάσω ποτέ.

ΑΛΕΞ: Κι εγώ το νιώθω πως όλα γράφουν αλλιώς, πιο λαμπερά, πιο ζωντανά, αλλά...

ΒΥΡΩΝΑΣ: Αλλά τι;

ΑΛΕΞ: Τα κάνει αυτό, άραγε, και πιο αληθινά;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Ε, δεν τα κάνει;

ΤΟΝΙ: Παιδιά, πάρτε το απόφαση, η ζωή είναι αυτή που τη ζεις χωρίς να τη σκέφτεσαι. Ο άνθρωπος ή θα σκέφτεται ή θα νιώθει, δεν μπορεί να τα κάνει και τα δυο ταυτόχρονα.

ΡΙΤΑ: Εγώ πάντως ξέρω τι απ' τα δυο διαλέγω.

ΤΟΝΙ: Εσένα, αγάπη μου, γι' αυτό σ' έχουμε, για να μας θυμίζεις τι είναι σημαντικό.

ΑΛΕΞ (τρυφερά): Και να μας δείχνεις το σωστό δρόμο όταν ξεχνιόμαστε μέσα στο κεφάλι μας.

ΒΥΡΩΝΑΣ(αναστενάζει): Σας το πα; Δεν σας το 'πα! Σας λα-τρεύ-ω!

Ακούγεται το κουδούνι της εξώπορτας.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ IV

Σαλόνι. Για τρία λεπτά περίπου, υπό τους ήχους του Im Nin' Alu της Όφρα Χάζα (<https://youtu.be/O-R-Z8DYb5s>) βλέπουμε την ΚΟΡΤΝΕΪ και τον ΛΗΟ να εκτελούν μπροστά στο τζάκι μια φιλόδοξη χορογραφία μεγάλης έντασης και ακρίβειας. Είναι προφανώς και οι δυο πολύ καλοί χορευτές και η χημεία μεταξύ τους εξίσου προφανής.

Ημίγυμνοι, με σώματα καλοαδωμένα, εξοικειωμένοι με το σώμα του παρτενέρ τους, άφοβοι. Άλλοτε επίσημοι/τελετουργικοί, άλλοτε ασυγκράτητοι. Υπάρχουν στιγμές που η Κ. βρίσκεται κυριολεκτικά σκαρφαλωμένη στον Λήο, π.χ. κουλουριασμένη γύρω από τους ώμους του.

Τα δυο ζευγάρια τους παρακολουθούν από τις σσιές. Fade-out στην μουσική. Ο Λ. και η Κ. στρέφονται λαχανιασμένοι προς το μέρος τους και υποκλίνονται ελαφρά.

ΡΙΤΑ(πετάγεται επάνω όρθια χειροκροτώντας): Πανέμορφο!!

ΤΟΝΙ (σηκώνεται): Μπράβο σας! Καταπληκτικοί!

ΑΛΕΞ (σηκώνεται): Πολύ εντυπωσιακό!

ΒΥΡΩΝ: Δεν περίμενα τίποτα λιγότερο! (βάζει νερό σε δυο ποτήρια και τους τα δίνει): Βάζω στοίχημα, μετά απ' αυτό, θα 'χετε κορακιάσει.

Ο Λ. και η Κ. δέχονται και πίνουν χωρίς σχόλιο.

ΒΥΡΩΝΑΣ (δείχνοντας τον καναπέ): Ελάτε, καθίστε να μας κάνετε παρέα.

Ο Λήο και η Κόρτνεϊ κοιτάζονται.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Μα είμαστε μούσικεμα.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Το τζάκι γιατί το έχουμε;

ΑΛΕΞ: Φέρνω αμέσως και πετσέτες. (βγαίνει κι επανεμφανίζεται σχεδόν αμέσως με δυο μετρίου μεγέθους πετσέτες. Τους τις δίνει.)

Τα ζευγάρια ξανακάθονται, ο Λ. και η Κ. όρθιοι. Ο Λ. αρχίζει και στεγνώνει την Κ. αργά και μεθοδικά: μαλλιά, ώμους, μασχάλες, πλάτη. Εκείνη αφήνεται, το βλέμμα της ίσια μπροστά.

ΡΙΤΑ(μικρό επιφώνημα επιδοκιμασίας): Μμμ. (βλέμμα και μισό χαμόγελο από τον Τόνι)

ΤΟΝΙ: Σου ξέφυγε ένα σημείο... εκεί... (δείχνει)

Ο Λήο γυρνάει και τον κοιτάει. Του τείνει την πετσέτα ερωτηματικά.

ΤΟΝΙ: Α, όχι. Εμείς εδώ έχουμε έναν κανόνα. Μόνο βλέπουμε, δεν αγγίζου...

ΡΙΤΑ (πετάγεται όρθια και πιάνει την πετσέτα ακόμα στο χέρι του Λήο): Έλα κι εσύ τώρα, βρε Τόνι. Αυτό δεν πιάνεται.

Η Ρίτα τυλίγει την πετσέτα αργά γύρω απ' τον λαιμό της Κόρτνεϊ και φέρνει το πρόσωπό της πολύ κοντά στο δικό της. Η Κόρτνεϊ την κοιτάζει στα μάτια. Η Ρίτα στρέφεται ξαφνικά στον Λήο και τον φιλάει στο στόμα.

ΑΛΕΞ (σοκαρισμένη): Ρίτα!(η Ρίτα φέρνει την παλάμη της στο στόμα)

ΒΥΡΩΝΑΣ: Λοιπόν, τελικά τα παιδιά έχουν δίκιο. Ας τους δώσουμε λίγο χρόνο να φρεσκαριστούν.

ΑΛΕΞ: Ναι, όντως! Κόρτνεϊ, Λήο, ελάτε αν θέλετε μαζί μου. (οι τρεις αποχωρούν)

ΤΟΝΙ (στην ΡΙΤΑ): Τι ήταν αυτό τώρα;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Ναι, μπορείς να μας πεις τι σ' έπιασε;

ΡΙΤΑ: Ελάτε τώρα, «τι μ' έπιασε»! Πότε ήταν η τελευταία φορά που είδατε τέτοια τελειότητα επί γης; Και σε απόσταση αναπνοής!

ΤΟΝΙ: Ναι βρε λαίμαργο, αλλά έχουμε κάνει μια συμφωνία.

ΡΙΤΑ: Συμφωνία, ξεσυμφωνία, εγώ τους βλέπω πλήρως ετοιμοπόλεμους, δεν νομίζω να κολώνουν πουθενά.

ΤΟΝΙ: Τώρα για ποιον μιλάς, γι' αυτούς ή για τον εαυτό σου;

ΡΙΤΑ (γελάει): Μπορεί και τα δυο!

ΒΥΡΩΝΑΣ: Κι εγώ την ίδια αίσθηση έχω, ότι είναι πολύ άνετοι. Ελεύθερα πνεύματα!

ΡΙΤΑ: Σώματα, εννοείς, χα χα.

ΤΟΝΙ: Εντάξει, οκ, ομολογώ ... κι εγώ! Μπορεί κανείς άλλος να τους φανταστεί αυτούς τους αϊλουρους, δεμένους;! Να ακουμπάνε ο ένας τον άλλο αλλά να μην μπορούν να κινήθουν...;

ΡΙΤΑ: Μια χαρά μπορώ! Σαν ζωντανά γλυπτά! Κι εμείς ν' ανακατεύουμε wasabi και σόγια στον αφαλό της Κόρτνεϊ και να τους ταιζουμε sushi!

ΤΟΝΙ: Ή ό,τι άλλο μας βρίσκεται, χα χα.

ΑΛΕΞ(έχει μπει και τους ακούει): Καλά, δεν σας πιστεύω!

ΡΙΤΑ: Εσύ πρόσεξε καλά μη σε δέσουμε κι εσένα μαζί τους!

ΑΛΕΞ: Ναι, ετοιμάσου!

ΒΥΡΩΝΑΣ (γελώντας): Αυτό είναι που λένε η φαντασία οργιάζει! Είμαστε νομίζω σε καλό δρόμο... Άλεξ, όλα εντάξει επάνω;

ΑΛΕΞ: Ναι, ναι, τους έβαλα στον ξενώνα να κάνουν ένα ντους.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Τέλεια! ... (στον Τόνι) Ο Λήο, παρόλα αυτά... Δεν ξέρω μέχρι πού θα επέτρεπε να φτάσουν τα πράγματα...

ΤΟΝΙ: Εντάξει, κουβέντα κάνουμε. Αλλά γιατί το λες;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Μα δεν είδες πως στέκεται απέναντί της; Πόσο ...προστατευτικά;

ΤΟΝΙ: Εγώ αυτό που λες το είδα στον χορό τους. Σα να 'ταν η μικρή από πορσελάνη...

ΡΙΤΑ(γελάει): Και όχι από καουτσούι!

ΑΛΕΞ: Σίγουρα , αυτό που είδαμε ήθελε να έχουν απόλυτη εμπιστοσύνη ο ένας στον άλλο...

ΤΟΝΙ: Μα είναι χρόνια ζευγάρι, νομίζω.

ΑΛΕΞ: Όμως, εγώ είδα την Κόρτνεϊ να έχει το πάνω χέρι, όχι τον Λήο.

ΡΙΤΑ: Μμμ, ενδιαφέρον αυτό...

ΑΛΕΞ: Μα εκείνη διεύθυνε τα πάντα με το βλέμμα της.

ΡΙΤΑ: Πω, πω, ναι. Σ' εκείνη την φιγούρα που την είχε σηκωμένη ψηλά και μετά ξαφνικά την άφησε, το είδα κι εγώ. Να του λέει με τα μάτια «ΤΩΡΑ!»

ΤΟΝΙ (στον ΒΥΡΩΝΑ): Για δες τι βλέπουν οι γυναίκες ρε σύ!

ΒΥΡΩΝΑΣ: Είναι για ν' ακούμε εμείς και να μαθαίνουμε.

ΡΙΤΑ: Δηλαδή, λες, ότι η μικρή...;

ΑΛΕΞ: Ναι, ναι, αυτή είναι η κινητήρια δύναμη! Να είστε σίγουροι. Τα νήματα τα κινεί η Κόρτνεϊ.

ΤΟΝΙ: Πάντως είναι σφιχτά δεμένη ομάδα οι δυο τους.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Το μόνο σίγουρο, αλλά, νομίζω η Άλεξ έχει δίκιο, ο εγκέφαλος της επιχείρησης είναι η Κόρτνεϊ...

ΡΙΤΑ: Κρίμα κι άδικο, μαζί με τόση ομορφιά, να υπάρχει και εγκέφαλος...

ΑΛΕΞ(εκνευρισμένη): Μα καλά, βρε Ρίτα, τι νομίζεις; Ότι δεν παίρνουν αποφάσεις, ότι δεν έχουν ζωή αυτά τα παιδιά έξω από εδώ; Ότι πάνε από πασαρέλα σε πασαρέλα κι εκεί τελειώνει η ιστορία;

ΤΟΝΙ: Εγώ ακριβώς έτσι θέλω να τους σκέφτομαι. Σαν ερωτικά μπιμπελό, χωρίς δική τους ζωή και βούληση.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Χα, χα, κι εγώ! Σαν παιχνίδια που όταν τελειώσεις μαζί τους τα βάζεις πάλι στο μπαούλο, μέχρι την επόμενη φορά.

ΑΛΕΞ: Χάρμα! Από άγρια ζώα, τώρα τους κάνουμε ζωντανές κούκλες!

ΡΙΤΑ: Αγάπες μου, συγκεντρωθείτε, το ζήτημα είναι ότι σε αυτά τα ...εξωτικά πλάσματα, τέλος πάντων, εγώ λέω να κάνουμε μια καινούργια πρόταση.

ΑΛΕΞ: Ε;!

ΡΙΤΑ: Ε, ναι! Νέους όρους στο παιχνίδι, για το οποίο, εννοείται, θ' αποζημιωθούν.

ΤΟΝΙ: Τι νέους όρους;

ΡΙΤΑ: ...διότι αρνούμαι να πιστέψω ότι υπάρχει κάποιος εδώ μέσα που δεν θέλει να αγγίξει αυτό ...τον απαγορευμένο καρπό.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Ναι, γιατί, εμείς δηλαδή από πάγο είμαστε φτιαγμένοι; Αλλά είχαμε συμφων...

ΡΙΤΑ: Άρα λοιπόν το παραδέχεσαι!

ΒΥΡΩΝΑΣ: Ποιο;

ΡΙΤΑ: Ότι θα θέλατε να κάνετε ακριβώς αυτό που έκανα εγώ!

ΤΟΝΙ: Μα δεν είναι εκεί το θέμα!

ΒΥΡΩΝΑΣ: Φυσικά και θα θέλαμε.

ΤΟΝΙ(στον Βύρωνα): Τι κάθες και λες κι εσύ τώρα;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Την αλήθεια λέω. Γιατί εσύ δεν θα την φίλαγες;

ΤΟΝΙ: Βρε ναι, το νερό στο ποτήρι που ήπιε θα 'θελα να είμαι.

ΒΥΡΩΝΑΣ (σιγανά στον ΤΟΝΙ): Μη σου πω και στο δικό του!

ΤΟΝΙ(στον ίδιο τόνο): Α οκ, εσύ θα πήγαινες για τζάμποτ! (πιο δυνατά) Αλλά, το ξαναλέω, δεν είναι εκεί το θέμα.

ΑΛΕΞ: ...Διότι άλλα είχαμε συμφωνήσει!

ΡΙΤΑ(γλυκά): Και τι μας εμποδίζει ν' αλλάξουμε τη συμφωνία; Σε ποιον έχουμε να δώσουμε λογαριασμό;

ΑΛΕΞ: Μα από πού κι ως πού; (σταυρώνει τα χέρια αμυντικά) Βύρωνα;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Κοίτα, γλυκιά μου, θα μπορούσε να είναι κι αυτό μια επιλογή...

ΑΛΕΞ: Τι;

ΡΙΤΑ: Λοιπόν, απ' ό,τι δείχνει, η πλειοψηφία...

ΑΛΕΞ: Ποια πλειοψηφία; Τόνι, τι λέει;

ΤΟΝΙ: Η μαύρη αλήθεια Άλεξ, είναι ότι όταν είδα τη Ρίτα να κλέβει εκείνο το φιλί...

ΑΛΕΞ: Καλά το 'πες, να το κλέβει!

ΤΟΝΙ: Ε, σκέφτηκα πως κι εγώ θα 'θελα μερτικό στα κλοπιμαία (γελάκι).

ΒΥΡΩΝΑΣ: Φυσικό κι επόμενο.

ΑΛΕΞ: Ωστε κι εσύ λοιπόν!;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Εσύ δηλαδή, βρε μωρό μου, όχι;

ΑΛΕΞ: Ακούστε με! Δε λέω ότι δεν είναι φανταστικοί και καβλιάρηδες και ό,τι άλλο θέλετε. Λέω ότι άμα καταργήσουμε τον κανόνα μας, μπαίνουμε σε άπατα νερά. Δηλαδή, πώς το φαντάζεστε;

ΡΙΤΑ: Έλα κι εσύ, Άλεξ, πρέπει σώνει και καλά να υπάρχει σενάριο; Μεγάλα παιδιά είμαστε.

ΑΛΕΞ: Α ναι; Εγώ για μερικούς από εμάς δεν θα 'παιρνα όρκο! Και τέλος πάντων, αυτό το «μεγάλα παιδιά», πώς ακριβώς μεταφράζεται στις παρούσες συνθήκες;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Σημαίνει ότι όταν κάποιος λέει «ναι», εννοεί «ναι» κι όταν λέει «όχι» εννοεί «όχι».

ΤΟΝΙ: Δηλαδή. Ζητάς αυτό που κάνεις κέφι κι αν θέλει ο άλλος, στο παραχωρεί.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Τόσο απλά.

ΑΛΕΞ: Α, μάλιστα! Βλέπω το έχετε επεξεργαστεί το θέμα.

ΤΟΝΙ: Απλά, λέμε ν' ακολουθήσουμε τη ροή.

ΑΛΕΞ: Κι όπου μας βγάλει, ε;

ΡΙΤΑ: Και γιατί όχι δηλαδή;

ΑΛΕΞ: Πρώτα-πρώτα γιατί, τώρα, με βάζετε να είμαι εγώ εκείνη που χαλάει το κέφι της παρέας.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Μη σκας, κανενός κέφι δεν χάλασες, ε παιδιά;

ΑΛΕΞ: Κι εξάλλου... μήπως ξεχνάμε το πιο βασικό;

ΡΙΤΑ: Μμμ;

ΑΛΕΞ: Τον Λήο και την Κόρτνεϊ! Θα πρέπει κι αυτοί να συμφωνήσουν στην αλλαγή πλάνου.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Ωραία. Οπότε, ...ψάχνουμε έναν τρόπο να τους το σερβίρουμε...

ΑΛΕΞ: Έναν κομφό τρόπο, θέλω να ελπίζω. Και αν πουν όχι, τελειώνει εκεί το θέμα, εντάξει; Είμαστε σύμφωνοι; Το ξεχνάμε όλοι.

ΡΙΤΑ: Λοιπόν, αφήστε το πάνω μου. Θα τους ανακοινώσω εγώ τα νέα.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Ε ναι, διότι τόση ώρα, μπορεί και να 'χουν αρχίσει ν' αναρωτιούνται τι διάλογο συζητάμε. (στην Άλεξ) Τους έβαλες ένα ποτό βέβαια, ε;

ΑΛΕΞ: Κόκα λάιτ. Κανείς απ' τους δυο δεν πίνει.

ΤΟΝΙ: Σε ώρα δουλειάς, εννοείς.

ΑΛΕΞ: Δεν πίνουν, τελεία.

ΡΙΤΑ: Έεελα!

ΑΛΕΞ: Μου το είπε ο Λήο, επί λέξει, «Δεν αγγίζουμε ποτέ αλκοόλ».

ΒΥΡΩΝΑΣ: Καλά, πίνουμε εμείς γι αυτούς. (το κάνει)

TONI: Ρε συ Βύρωνα... άμα αυτοί δεν πίνουνε τίποτα, μήπως να το μαζεύαμε κι εμείς λίγο;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Δεν κατάλαβα, για ποιο λόγο; Πώς σου 'ρθε αυτό;

TONI: Έλα, για να κρατήσουμε την διαπραγματευτική μας ισχύ το λέω, όχι τίποτ' άλλο.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Τόνι, αδελφέ μου, πρόσεξέ με. Είμαστε μαζεμένοι εδώ, στο- σπι-τι-μου!, για να χαλαρώσουμε και να παίξουμε. Να ευχαριστηθούμε *εμείς!* Όχι για να κάνουμε καλή εντύπωση σε κανέναν, πολύ λιγότερο σ' αυτά τα όμορφα ζωάκια που φέραμε για να μας διασκεδάσουν. Οχι;

TONI: Μαζί σου, δε λέω, εσύ είσαι το boss...

ΒΥΡΩΝΑΣ: Ε, όσοι είναι μαζί μου, εβίβα! (γεμίζει το ποτήρι του Τόνι και στρέφεται στις γυναίκες με το μπουκάλι στο χέρι)

ΑΛΕΞ: (καλύπτει το ποτήρι της με το χέρι) Ευχαριστώ, εγώ είμαι εντάξει για την ώρα.

ΡΙΤΑ: Κι εγώ, λέω ν' ανέβω στα παιδιά να τους πω για την αλλαγή πλάνου.

ΑΛΕΞ: Τι; Μόνη σου;

TONI: Ναι, τι ειν' αυτό τώρα; Καταρχάς, τη συμφωνία την κάναμε ο Βύρωνας κι εγώ.

ΡΙΤΑ: Ναι, λες και δεν είναι πια ηλίου φαινότερο ότι όλοι εδώ είμαστε μέσα στο παιχνίδι... Εκτός κι αν ... μη μου πεις;

TONI: Τι να μη σου πω;

ΡΙΤΑ: Μη μου πεις ότι δεν μ' εμπιστεύεσαι;

TONI: Τώρα τι μου ζητάς; Να σε στείλω μόνη σου στο άντρο των λεόντων;

ΡΙΤΑ: Δηλαδή τους φοβάσαι;

TONI: Αυτούς δεν τους φοβάμαι καθόλου! Απλά, θέλω να είμαι μπροστά για να δω ποιος θα φάει ποιον.

ΡΙΤΑ: Χμ!

ΒΥΡΩΝΑΣ: Παιδιά, ελάτε τώρα! Είπαμε, απόψε, το σπορ είναι ομαδικό.

ΡΙΤΑ: Από μένα καμιά αντίρρηση! Απλά σιέφτηκα ότι το ν' ανέβω και να τους μιλήσω κατ' ιδίαν θα ήταν... πιο κομψό, που λέει κι η Άλεξ.

TONI (μιμούμενος την ΡΙΤΑ): Χμ!

ΒΥΡΩΝΑΣ: Άμα είναι έτσι, εγώ είμαι εκείνος που θα 'πρεπε να πάει, ως οικοδεσπότης.

ΑΛΕΞ: Ή, να πάτε μαζί με τον Τόνι.

ΡΙΤΑ: Ωραία, πάτε εσείς τ' αγοράια κι εμείς με την Άλεξ θα κάτσουμε δω να πουδράρουμε τις μύτες μας.

ΤΟΝΙ: Ααα, ησυχία δεν έχεις!

ΡΙΤΑ: Συγγνώμη, για να ησυχάσουμε ήρθαμε;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Λοιπόν, Τόνι, τι λες;

ΤΟΝΙ: Λέω να τους φωνάξουμε κάτω και να συζητηθεί το θέμα σε πλήρη απαρτία.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Κορίτσια;

ΡΙΤΑ: Εγώ σύμφωνη.

ΑΛΕΞ: Κι εγώ. Απολύτως.

ΣΚΟΤΑΔΙ.

ΣΚΗΝΗ V

Πριν από τα φώτα ακούγεται πάλι η πρώτη στροφή από το Killing me softly with his song το οποίο μετά συνεχίζεται σαν υπόκρουση. Ξενώνας. Ο Λήο με μαύρο παντελόνι και γυμνός από την μέση και πάνω, η Κόρτνεϊ με κοντό μαύρο φόρεμα με λουρίδες στην πλάτη, στον ξενώνα. Εκείνος στον καναπέ, εκείνη όρθια.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Άντε πάλι η ίδια ιστορία. Τους δίνεις τον καλύτερο εαυτό σου αλλά το θέαμα δεν τους αρκεί. Θέλουν οπωσδήποτε ν' απλώσουν και χέρι.

ΛΗΟ: Γιατί εκπλήσσεσαι;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Μα δες το σπίτι, δες τους ίδιους! Θα περίμενε κανείς λίγη φινέτσα...

ΛΗΟ: Μια παρόρμηση της στιγμής. Μην κάνεις έτσι.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Σε λίγο θα μου πεις πως ήταν και κομπλιμέντο! Πως σε κολάκεψε!

ΛΗΟ(σηκώνει ψηλά τα χέρια): Δεν είμαι εγώ ο εχθρός, Κόρτνεϊ.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Εσύ την έκλεισες την βραδιά!

ΛΗΟ: Αφού πρώτα το συζητήσαμε. Κι έπειτα... εσύ τους ξέρεις καλύτερα. Από το καλοκαίρι...

ΚΟΡΤΝΕΪ: Άλλο εκείνο. Ήταν στον κήπο, με κόσμο. Τα όρια ήταν πολύ συγκεκριμένα.

ΛΗΟ: Κι απόψε είναι. Κάνουμε ό,τι θέλουμε μεταξύ μας, εσύ κι εγώ, κι αυτοί ...κοιτάνε.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Ε, άμα είναι έτσι, τότε δεν ξεινήσαμε καλά.

ΛΗΟ: Εγώ δεν ανησυχώ.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Μήπως θα 'πρεπε; Τους σκέφτεσαι αυτούς εκεί κάτω να βγαίνουν εκτός ορίων ο ένας μετά τον άλλο; ...Για να μην πω γι' αυτόν τον Βύρωνα...

ΛΗΟ: Ναι, τι;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Δεν ξέρω, κάποιος κουμπί μου πατάει.

ΛΗΟ: Γιατί, τι έχει;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Εκτός απ' το ότι στάζει αλαζονεία, εννοείς; Κι ότι πρέπει οπωσδήποτε να γίνεται το δικό του!

ΛΗΟ: Επειδή δεν ήθελε να μας αφήσει να πάρουμε ανάσα ε;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Ε ναι, δηλαδή...

ΛΗΟ: Καλά λες. Όμως αυτό το παιχνίδι ξέρεις πώς παίζεται.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Πολύ καλά! Όποιος κι αν είναι το ακροατήριό σου, δεν εστιάζεσαι στα αρνητικά του. Βρίσκεις κάτι επάνω στον καθένα που σου αρέσει και επικεντρώνεσαι σε αυτό. Και μόνο σ' αυτό.

ΛΗΟ: Ακριβώς.

ΚΟΡΤΝΕΪ(παίρνει βαθιά ανάσα): Ναι, εντάξει. Έχεις δίκιο. Απλά, μου τη δίνει το ότι με το «χαιρέτε» βγήκαμε εκτός πορείας.

ΛΗΟ: Οπότε πάμε πάλι στο κέντρο μας. Έλα...

ΚΟΡΤΝΕΪ: Οκ.

ΛΗΟ: Χωρίς να το πολυσιεφτείς. Τι σ'αρέσει στον Βύρωνα;

Στιγμή.

ΚΟΡΤΝΕΪ: ...Το ότι είναι αδίστακτος. ...Φτου σου!

ΛΗΟ: Τι;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Μα αυτό ακριβώς είναι που, επίσης!, μ' εννευρίζει!

ΛΗΟ(χαμογελάει): Και θες να τον κοντράρεις ε;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Ναι!

ΛΗΟ: Ωραία, ξεκαθαρίστηκε. Πιστεύω τώρα, μπορείς να το χειριστείς.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Κι εγώ. Πάμε ένα γρήγορο και στους υπόλοιπους;

ΛΗΟ: Η Άλεξ, η οικοδέσποινα...

ΚΟΡΤΝΕΪ: Καλά δε χρειάζεται να το φάξεις... Εντυπωσιακή γυναίκα!

ΛΗΟ: Υπερβολικά!

ΚΟΡΤΝΕΪ: Σωστά! Σχεδόν σα να φοβάται μην της κλέψουμε την παράσταση.

ΛΗΟ: Με κάνει να θέλω να την καθησυχάσω.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Μπα, μη βάζεις τόσο ψηλά τον πήχυ. Αυτό μόνο απ' τον αντρουλή της μπορεί να το πάρει. Δεν είδες πως τον κοιτούσε;

ΛΗΟ: Είδα. Πάντως εμένα αυτό μου βγάζει.

ΚΟΡΤΝΕΪ(κάθεται δίπλα του): Και η Ρίτα; Που σε φίλησε;

ΛΗΟ: Αυτήν την αγαπάω ήδη!

ΚΟΡΤΝΕΪ(τον σπρώχνει ελαφρά): Τόσο εύκολος στόχος είσαι, ε; Σου αρκεί να σε θέλουν για να θέλεις κι εσύ;

ΛΗΟ(εύθυμα): Δεν χαιρέσαι που είμαι τόσο βολικός; Ή θα κάνεις σιγή ζηλοτυπίας;

ΚΟΡΤΝΕΪ(γελάει) Πφφφ.

ΛΗΟ: Έλα. Παρακάτω. Ο αρκουδάκιος, μας αρέσει;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Άμα σου πω τι μ' αρέσει σ' αυτόν...

ΛΗΟ: Ξέρω ήδη!

ΚΟΡΤΝΕΪ: Το αμφιβάλλω.

ΛΗΟ: Τα μεγάλα χέρια του!

ΚΟΡΤΝΕΪ: Και αυτά.

ΛΗΟ: Η ήρεμη δύναμη; Η τριχωτή κοιλίτσα;

(το τραγούδι σταματά ξαφνικά)

Στιγμή.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Η φωνή του!

ΛΗΟ: Ναι ες!

ΚΟΡΤΝΕΪ: Ναι. Από την πρώτη στιγμή όταν τον άκουσα στο τηλέφωνο. Δεν το περίμενα. Λες και, αντί με τα αυτιά, τον άκουγα με τη σπονδυλική στήλη. Δεν μου'χει ξανασυμβεί! Στα τρία λεπτά είχα γίνει μούσκεμα! Ήθελα να μη σταματήσει να μου μιλάει.

ΛΗΟ: Και αυτό συνεχίζει να γίνεται;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Αν συντονιστώ, ναι. Που δεν μου είναι δύσκολο.

ΛΗΟ: Τι περίεργο!

ΚΟΡΤΝΕΪ: Πολύ! Τι μπορεί να ξεσηκώσει την επιθυμία ε;

ΛΗΟ: Μια φωνή... Μια ουλή... (χαιδεύει με προσποιητή αυταρέσκεια μια ουλή στο μπράτσο ή στο στήθος του) Δεν ξέρεις που μπορεί να φωλιάζει... Μέχρι να την ζετρουπώσεις.

ΚΟΡΤΝΕΪ(γελάει): Και τότε, πρόσεχε καλά, γιατί αρχίζει τα δικά της!

ΛΗΟ: Σιγά! Σαν άγριο ζώο είναι. Πρώτα αντιστέκεται και μετά περηφανεύεται για τα κόλπα που του έμαθες.

ΚΟΡΤΝΕΪ (τον κοιτάζει με βαθιά συγκατάνευση): Για να το λες, κάτι ξέρεις.

ΑΛΕΞ (μπαίνει στο δωμάτιο): Παιδιά, όλα καλά; Βλέπω αλλάξατε. Μα τι κούβλοι! Τέλεια, θέλετε να κατέβουμε;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Ανυπομονούμε, πραγματικά.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ VI

Σαλόνι με όλους παρόντες.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Λήο, Κόρτνεϊ, περάστε, καθίστε. (φιλάει το χέρι της Κόρτνεϊ)

ΡΙΤΑ(γουργουρίζει): Τέτοιοι σπάνιοι καλεσμένοι!

ΚΟΡΤΝΕΪ: Η ευχαρίστηση είναι όλη δική μας.

ΤΟΝΙ: Και πάλι, δεχτείτε τα συγχαρητήριά μας. Ο χορός σας ήταν το κάτι άλλο!

ΛΗΟ: Χορογραφία της Κόρτνεϊ.

ΑΛΕΞ: Α, ναι; Οπότε το έχετε ξαναχορέψει;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Ναι, με παραλλαγές. Αλλά πάντα σε δημόσιους χώρους. Ποτέ σε... (με μια κίνηση των χεριών δείχνει το εσωτερικό του σπιτιού)

ΒΥΡΩΝΑΣ(περήφανα): Η άπλα του χώρου κάνει βέβαια διαφορά.

ΛΗΟ: Ακριβώς. Και η απόσταση... από το κοινό...

ΚΟΡΤΝΕΪ: Που πρέπει να είναι η σωστή. Γι αυτό χρειαζόμασταν να ξέρουμε τις διαστάσεις του σαλονιού.

ΡΙΤΑ: Ε, βέβαια, για να προσαρμόσετε τη χορογραφία, ε;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Κι όχι μόνο. Το κοινό πρέπει να είναι αρκετά κοντά αλλά και αρκετά μακριά. Για να δουλέψει το ένα, χρειάζεται και το άλλο.

ΡΙΤΑ: Για ν' αναπνέει η χορογραφία λες, ε; Ναι, το καταλαβαίνω.

ΚΟΡΤΝΕΪ(με νόημα): Για ν' αναπνέει η φαντασία, Ρίτα. Αυτός είναι ο λόγος για την απόσταση από το κοινό.

ΤΟΝΙ: Λοιπόν, πάνω σ' αυτό, κάτι θέλουμε να σας πούμε...

ΑΛΕΞ: Να σας ρωτήσουμε...

ΡΙΤΑ: Να σας κάνουμε μια πρόταση.

ΛΗΟ: Πρόταση;

ΒΥΡΩΝΑΣ (υψώνει κεφάλι το ποτήρι του): Πως θα σας φαινόταν να πετάγαμε τους κανόνες απ' το παράθυρο γι απόψε;

Στιγμή.

ΛΗΟ: Αυτό τι σημαίνει ακριβώς;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Όχι, δεν το 'πα σωστά. Να, πως θα σας φαινόταν να αναπροσαρμόζαμε τα δεδομένα της βραδιάς;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Να τα αναπροσαρμόζαμε πως;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Κι εννοώ φυσικά και τα οικονομικά δεδομένα, έτσι;

ΤΟΝΙ: Να... να μειώναμε την απόσταση από το κοινό... που λέει κι η Κόρτνεϊ.

ΛΗΟ: Α, μάλιστα...

ΑΛΕΞ: Χωρίς να θέλουμε να επιβάλουμε οτιδήποτε, προς θεού!

ΒΥΡΩΝΑΣ(ακουμπάει τον Λήο στο γόνατο): Και διπλασιάζοντας την αμοιβή σας...

ΛΗΟ(κοιτάζεται με Κόρτνεϊ): Χμ, αυτή την ...προοπτική καλό θα ήταν να την ξέραμε πιο νωρίς.

ΡΙΤΑ: Μα κι εμάς, μη φανταστείτε, μόλις μας προέκυψε.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Θα θέλατε, ας πούμε, αντί να αυτοσχεδιάσουμε εγώ με τον Λήο να γίνει ένας κοινός αυτοσχεδιασμός, με τη συμμετοχή όλων;

ΒΥΡΩΝΑΣ (ανακουφισμένος): Αυτό!

ΚΟΡΤΝΕΪ(γέρνει μπροστά και κοιτάει τον ΒΥΡΩΝΑ κατάματα): Βύρωνα, ελπίζω να αντιλαμβάνεσαι τον βαθμό δυσκολίας σε αυτό που ζητάτε.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Σου εγγυώμαι ότι κανείς δεν πρόκειται να βρεθεί...

ΚΟΡΤΝΕΪ: Και σημαίνει, καταρχάς, τουλάχιστον τα τριπλάσια χρήματα...

ΒΥΡΩΝΑΣ: Κανένα θέμα. Τόνι;

ΤΟΝΙ: Ναι, με το χρηματικό εντάξει, αλλά...

ΛΗΟ: Αλλά...;

ΤΟΝΙ: Θα μου άρεσε να ξέρω ότι κι εσείς το θέλετε.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Τόνι, πίστεψε με, ειλικρινά, αυτό δεν θέλει καμιά ιδιαίτερη προσπάθεια από μέρους μας. Σωστά Λήο;

ΛΗΟ: Ας πούμε, ναι.

ΤΟΝΙ: Δηλαδή δέχεστε;

ΛΗΟ: Την πλήρη κατάργηση των κανόνων... όχι.

ΑΛΕΞ(σηκώνεται όρθια): Ιδού λοιπόν, η απάντησ...

ΚΟΡΤΝΕΪ(την διακόπτει, σηκώνεται όρθια επισιιάζοντας την Άλεξ και αρχίζει να βηματίζει): Η απάντηση είναι ότι κανένα παιχνίδι δεν παίζεται χωρίς κανόνες. Είναι θέμα επαγγελματισμού. Ως προς αυτό, ελπίζω να μην υπάρχουν επιφυλάξεις...

ΑΛΕΞ(ξαννακάθεται): Προς Θεού, καμία απολύτως.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Πολύ χαίρομαι που το ακούω, Άλεξ.

ΡΙΤΑ: Κι επειδή, ακριβώς σας θαυμάζουμε ως επαγγελματίες, είπαμε να διευρύνουμε... τον ορίζοντα ...της βραδιάς.

TONI: Εεεμ, ας πούμε για παράδειγμα, μπορεί ο καθένας να ζητήσει κάτι, κι αν ο άλλος θέλει, έχει καλώς. Αν όχι, πάμε παρακάτω. Ε;

ΚΟΡΤΝΕΪ (στέκεται πάνω από τον Τόνι που κάθεται): Συνέχισε, Τόνι. Πες μου κι άλλα. Δώσε μου ένα παράδειγμα. Κάτι που θα ήθελες, ας πούμε, από εμένα...

TONI: Θα ήθελα να σε φιλήσω! Και να φιληθείς με την Ρίτα! Και, ίσως, να φιληθούμε και οι τρεις μαζί!!!

ΚΟΡΤΝΕΪ(δροσερό γέλιο): Ακριβώς αυτό εννοώ όταν λέω ότι χρειάζονται κανόνες.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Κι εγώ θα μπορούσα να θέλω αυτό που έκανε η Ρίτα...

ΚΟΡΤΝΕΪ: Με τον Λήο;

ΑΛΕΞ(σκανδαλισμένη): Έλα τώρα... αηδίες!

ΒΥΡΩΝΑΣ: Γιατί, εσύ δεν είχες ποτέ την περιέργεια...

TONI(διακόπτει): Βύρωνα, αν θέλεις να δεις πώς είναι μπορείς να φιλήσεις εμένα.(γελάει από την Ρίτα)

ΒΥΡΩΝΑΣ: Ευχαριστώ, προτιμάω να φιλήσω τη Ρίτα.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Λοιπόν. Να που έρχεστε στα λόγια μου. Όλα θέλετε να τα δοκιμάσετε ή μπορεί και να μην ξέρετε τι ακριβώς θα σας άρεσε... Και στη μία περίπτωση και στην άλλη, δεν νομίζω ότι ο Λήο κι εγώ είμαστε εδώ για να ...

ΡΙΤΑ: Ωραία, ωραία. Τότε, τι θα λέγατε να το κάνουμε ανάποδα;

ΑΛΕΞ: Πώς ανάποδα; Τι εννοείς;

ΡΙΤΑ: Ο Λήο και η Κόρτνεϊ να μας λένε τι να κάνουμε κι εμείς να δεχόμαστε οδηγίες.

(Κόρτνεϊ και Λήο ανταλλάσσουν βλέμμα)

TONI: Ρίτα, δε σταματάς να με εκπλήσσεις!

ΒΥΡΩΝΑΣ: Μισό λεπτό! Αυτό είναι κάτι εντελώς διαφορετικό απ' ό,τι...

ΚΟΡΤΝΕΪ: Όμως μ' αυτό, ναι, μπορούμε να δουλέψουμε. Αν κρατάμε εμείς το τιμόνι.

ΑΛΕΞ: Α, εγώ δεν είμαι καθόλου σίγουρη.

ΡΙΤΑ: Γιατί; Εγώ τα παιδιά τα εμπιστεύομαι απόλυτα. Και έμπειροι είναι κι από φαντασία διαθέτουν άφθονη.

TONI: Ναι, αλλά οι κανόνες ποιοι θα είναι;

ΛΗΟ: Ο εξής ένας: κανείς δεν χρειάζεται να κάνει κάτι που δεν θέλει.

TONI: Α, τότε ναι, ίσως.

ΡΙΤΑ: Κατά τα άλλα, είμαστε στο έλεός σας! (γελάει)

ΚΟΡΤΝΕΪ(γλυκά): Σου υπόσχομαι πως δεν θα σας πονέσουμε. Εκτός αν μας το ζητήσετε.

ΤΟΝΙ: Κι αν κάποιος θέλει κάτι που εσάς δεν σας πέρασε από το νου; Μπορεί να το ζητήσει;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Τόνι, αποφάσισε! Ή μας εμπιστευέσαι ή όχι. Στ' αλήθεια πιστεύεις ότι δεν θα μπορέσουμε να σας διαβάσουμε;

ΤΟΝΙ: Όχι, καθόλου, απλά ρωτάω για να καταλάβω μέχρι που μπορεί να φτάσει ...ξέρεις... η χορογραφία.(γελάει)

ΛΗΟ: Μέχρι εκεί που θα την πάμε εμείς, αν κι εφόσον γουστάρετε, Τόνι. Σου αρκεί αυτό;

ΡΙΤΑ: Εγώ, παιδιά, λέω ότι είμαστε σε καλά χέρια... Κι έπειτα, πότε θα μας ξαναδοθεί η ευκαιρία;

ΤΟΝΙ: Εσύ καλά λες. Απλά δεν ήμουνα προετοιμασμένος γι' αυτή την ανατροπή.

ΑΛΕΞ: Γιατί ποιος ήταν;

ΤΟΝΙ: Βύρωνα;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Εγώ, Τόνι, έχω τοποθετηθεί εξαρχής. Αυτό που θέλω είναι να ευχαριστηθούμε όλοι μαζί! Γίνεται; Ε, άμα γίνεται, είμαι μέσα!

ΤΟΝΙ: Στο κάτω-κάτω δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα, σωστά;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Οπότε, εντάξει, άμα θέλετε, το δοκιμάζουμε.(ξαναγεμίζει το ποτήρι του) Άλεξ;

ΑΛΕΞ: Τι, από μένα εξαρτάται;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Οι υπόλοιποι είμαστε πρόθυμοι να παραδώσουμε τα ηνία στα παιδιά.

ΑΛΕΞ (βάζει κι αυτή και πίνει): Αφού ξέρεις πως δεν σου χαλάω χατίρι ποτέ.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ VII

Ακούγεται η εισαγωγή και πρώτη στροφή από το *50 ways to leave your lover* του Πολ Σάιμον <https://youtu.be/ABXtWqmArUU> . Η μουσική υποχωρεί όταν ανάβουν τα φώτα, κι ακούγεται πλέον σαν υπόκριση.

Σαλόνι, όλοι παρόντες, σε κυκλική διάταξη. Η Κόρτνεϊ πρωτοστατεί.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Ας αρχίσουμε με ένα παιχνίδι. Θέλω να βάλετε όλοι κάτι δικό σας, τα κλειδιά σας, ένα δαχτυλίδι, οτιδήποτε, μέσα σ' αυτό το γυάλινο βάζο. Ο Λήο θα διαλέξει δυο αντικείμενα στην τύχη και αυτό θα είναι το πρώτο ζευγάρι της βραδιάς.

Το κάνουν. Ο Λήο τραβάει από το βάζο ένα αντρικό ρολόι και μια βέρα.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Λοιπόν, έχουμε... το ρολόι του...

ΛΗΟ: Τόνι.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Και η βέρα είναι...

ΡΙΤΑ και ΒΥΡΩΝΑΣ μαζί: Δική μου.(κοιτάζονται)

Στιγμή.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Ααα, αρχίσαν τα μπερδέματα.(εξετάζει το εσωτερικό της βέρας και τους πειράζει παίζοντας α-μπε-μπα-μπλόμ. Δείχνει) Ρίτα!

ΤΟΝΙ και ΡΙΤΑ(γεμάτη έξαψη) σηκώνονται.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Λοιπόν, Τόνι είσαι κυνηγός στο δάσος και η Ρίτα είναι το κυνηγόσκυλό σου που φέρνει κι αφήνει στα πόδια σου τις μπεκάτσες και τα ορτύκια. Τώρα κάνετε διάλειμμα κι εσύ θέλεις να της δείξεις πόσο ευχαριστημένος είσαι μαζί της. Ελάτε, πάμε!

ΤΟΝΙ(λίγο αμήχανος ενώ η Ρίτα γονατίζει μπροστά του κουνώντας την «ουρά της») Καλή σκυλίτσα! (της κάνει πατ –πατ στο κεφάλι)

ΚΟΡΤΝΕΪ: Όχι να της το πεις, Τόνι, να της το δείξεις!

ΤΟΝΙ:(παίρνει βαθιά ανάσα, αρπάζει το πρόσωπο της ΡΙΤΑΣ στα χέρια του) Μωρέ, τι σκύλαρος εισ' εσύ! (της φιλάει ηχηρά την μύτη)

ΡΙΤΑ: Γρρρφφρρρρ (ανεβάζει τα «πόδια» της στο στήθος του και του πατάει δυο τρεις γλυφιές στο πρόσωπο)

ΤΟΝΙ(ξαφνιασμένος, κάνει ένα βήμα πίσω και σωριάζεται στον καναπέ) Εεε, φρόνιμα!

Η Ρίτα χύνεται επάνω του και χώνει την «μουσούδα» της στον κάβαλό του, με την «ουρά» της να πηγαίνει πέρα δώθε.

ΤΟΝΙ: (της δίνει ένα μπατσάκι στον πισινό) Φρόνιμα, είπα!

Η Ρίτα τον κοιτάζει και γρυλλίζει επιδοκιμαστικά.

ΤΟΝΙ: Α, έτσι ε; Σ' αρέσει! (κι άλλα χτυπήματα, πιο δυνατά)

ΡΙΤΑ: (αλυχτάει ανάμεσα σε ευχαρίστηση και παράπονο) Οουουουου...

ΤΟΝΙ: Μισό λεπτό! Μου έχεις φέρει όλες τις μπεικάτσες ή έχεις κρύψει καμιά πουθενά;

ΡΙΤΑ: μικρό γαύγισμα άρνησης

ΤΟΝΙ: Καλά το κατάλαβα! Τώρα θα δεις τι έχεις να πάθεις! (της ακινητοποιεί τα χέρια πίσω από την πλάτη)

ΡΙΤΑ: κλαψουρίζει και τριβεται επάνω του ικετευτικά

ΤΟΝΙ: Φερ' τη μπεικάτσα που έχεις καβατζώσει ΤΩΡΑ!

ΡΙΤΑ: κοιτάει γύρω της απελπισμένα. Η Κόρτνεϊ της κάνει νόημα να πλησιάσει. Η Ρίτα το κάνει στα τέσσερα. Η Κόρτνεϊ ξεκουμπώνει με μια επιδέξια κίνηση το σουτιέν της Ρίτας και της το δίνει στο στόμα. Η Ρίτα επιστρέφει χαρούμενη το σουτιέν στον Τόνι που το παίρνει και το εισπνέει βαθιά.

ΤΟΝΙ: (την σφίγγει επάνω του): Σκύλα μου, υπέροχη!(κοιτάζονται και ξεσπάνε σε συνένοχα γέλια)

ΣΤΙΓΜΗ

ΑΛΕΞ: Ουάου, παιδιά, τα ρέστα μου!

ΚΟΡΤΝΕΪ(επιδοκιμαστικά): Να 'χαμε όλοι ένα τέτοιο αφεντικό, ε Άλεξ;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Ρίτα, φέρε κι από εδώ καμιά μπεικάτσα!

ΚΟΡΤΝΕΪ: Όχι! Εσύ δεν τρέφεσαι με μπεικάτσες.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Αλλά;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Με ανθρώπους!

ΒΥΡΩΝΑΣ: Τι; Είμαι κανίβαλος;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Όχι. Βρικολακας! Έχεις ξυπνήσει από τον προαιώνιο ύπνο σου και πρέπει οπωσδήποτε να τραφείς. Σ' έναν σκοτεινό δρόμο βρίσκεις μπροστά σου την Άλεξ και πρέπει να την αποπλανήσεις. Αλλά! Με την συναίνεσή της.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Ωχ, αυτό δεν είναι λίγο νοσηρό;

ΑΛΕΞ: Εμένα μου αρέσει!

ΒΥΡΩΝΑΣ: Τι σου αρέσει δηλαδή;

ΑΛΕΞ: Που εξαρτάται η ζωή σου απ' το αν θα τα καταφέρεις να με ρίζεις! (γελάει)

ΒΥΡΩΝΑΣ(Σηκώνεται, πάει στο γραφείο και κάνει μια μυτιά κόγια. Μετά μπαίνοντας στον ρόλο, την πλησιάζει): Θα χρειαστείς περισσότερο σεβασμό στον τρόπο που μου απευθύνεσαι.

ΑΛΕΞ (σηκώνεται και υποκλίνεται ελαφρώ): Δεν ήταν πρόθεσή μου να προσβάλω ένα τόσο μεγαλοπρεπή... άγνωστο.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Μάθε, λοιπόν, για μένα ότι πολλοί θα έκαναν τα πάντα για την εύνοιά μου. Τα πάντα!

ΑΛΕΞ: Γιατί άραγε;

ΒΥΡΩΝΑΣ(την πλησιάζει σε απόσταση αναπνοής): Γιατί αυτή η εύνοια είναι πιο μεθυστική απ' το κρασί, πιο ακριβή απ' τα διαμάντια, πιο εθιστική από κάθε ναρκωτικό...

ΑΛΕΞ: Αλήθεια, ε;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Σε ό,τι έχω ιερό. (γελάει)

ΑΛΕΞ: Δεν αμφιβάλλω. Όμως ατύχησες. (του γυρνάει την πλάτη)

ΒΥΡΩΝΑΣ: Γιατί;

ΑΛΕΞ: Γιατί σε τίποτα απ' αυτά που λες δεν δίνω αξία. Μου είναι όλα αδιάφορα.

ΒΥΡΩΝΑΣ(κάνει ένα βήμα προς το μέρος της): Πες μου τι δεν σου είναι αδιάφορο.

ΑΛΕΞ: Η ψυχραιμία! Το μέτρο! Η νηφαλιότητα! Πράγματα που η εύνοιά σου, απ' ότι κατάλαβα, ΔΕΝ τα εξασφαλίζει.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Και όμως. Έχω την δύναμη να σου χαρίσω αυτά που θέλεις. Μέτρο και διαύγεια, ναι, κι απόσταση από τα πράγματα, έτσι που τίποτα να μη σ' αγγίζει.

ΑΛΕΞ(γυρνάει και τον κοιτάζει): Όμως θέλεις να με αγγίξεις εσύ. Το νιώθω.

ΒΥΡΩΝΑΣ(ψιθυρίζει με ένταση): Μυαλό ξυράφι! Νεύρα ατσάλινα! Σπλάχνα από πάγο! Αν αυτά θες, μπορείς να τα έχεις. Μόνο άσε με να σε γευτώ.

ΑΛΕΞ(τρέμοντας): Ω! Και το τίμημα;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Δεν έχει πισωγύρισμα! Αφού τα αποκτήσεις, μετά δεν θα μπορείς ποτέ πια να τ' αρνηθείς.

Στιγμή

ΑΛΕΞ(γυμνώνει το μπούστο/λαιμό της): Δωσ' μου την πιο ψυχρή πνοή σου.

Αγκαλιάζονται και φιλιούνται παθιασμένα.

ΣΤΙΓΜΗ

ΤΟΝΙ: (σηκώνεται όρθιος και χειροκροτεί) Καλά, που τα βρήκατε να τα πείτε όλα αυτά; Σαν να τα 'χατε έτοιμα!

ΡΙΤΑ: Ανατρίχιασα! Τα λέγατε σαν να τα 'χατε ζήσει!

ΑΛΕΞ(με έμπληκτο γέλιο): Τι να πω; Νομίζω η Κόρτνεϊ χτύπησε φλέβα.(χτυπάει με το δάχτυλο την σφαγίτιδα)

ΒΥΡΩΝΑΣ: Αυτό σίγουρα!

ΛΗΟ: Η ειδικότητά της.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Α, όλα κι όλα, το δίκαιο να λέγεται. Οι συμμετοχές απόψε είναι πολύ υψηλού επιπέδου.

ΛΗΟ: Έτσι.

ΤΟΝΙ: Πάντως αυτό που κάνατε, ήταν τελείως δικό σας!

ΑΛΕΞ: Ποιο δηλαδή;

ΤΟΝΙ: Που καβλώνατε ο ένας τον άλλο με τα λόγια...

ΡΙΤΑ: Ναιαιαι, εκείνο το «σπλάχνα από πάγο» εμένα μου 'λυσε τα γόνατα!

ΒΥΡΩΝΑΣ: Γιατί, αυτό της Άλεξ;

ΑΛΕΞ: «Δώσ' μου την πιο ψυχρή πνοή σου!» Ούτε ξέρω από πού ήρθε.

ΤΟΝΙ: Εμένα μου ακούστηκε σαν ζόρι...!

ΒΥΡΩΝΑΣ: Και το εννοούσες!

ΑΛΕΞ: Μην αμφιβάλεις καθόλου!

ΚΟΡΤΝΕΪ: Τέλεια, λοιπόν, είμαστε έτοιμοι μου φαίνεται για το επόμενο βήμα. Τόνι;

ΤΟΝΙ: Ναι, κούκλα μου;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Έτοιμος;

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ VIII

Λίγο αργότερα. Το σαλόνι σε μισοσκοτάδα. Διακρίνουμε μόνο τα πρόσωπα της ΚΟΡΤΝΕΪ και του ΤΟΝΙ, που κάθονται αντικριστά σε κάποια απόσταση και προσποιούνται ότι μιλούν στο τηλέφωνο. Κάνουν κινήσεις από τις οποίες μαντεύουμε και κάποια σωματική συμμετοχή.

ΚΟΡΤΝΕΪ(ψιθυριστά): Τόνι! Ήθελα τόσο πολύ να σε ακούσω απόψε.

ΤΟΝΙ: Είσαι μόνη;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Είμαι μαζί σου.

ΤΟΝΙ: Τι φοράς;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Κοκό Σανέλ 5!

ΤΟΝΙ(γελάει βραχνά): Μόνο;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Και κόκκινο κραγιόν.

ΤΟΝΙ: Και τι άλλο;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Και στολή ιππασίας.

ΤΟΝΙ: Τι;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Μη σε ξαφνιάζει. Αφού γι αυτό είμαι εδώ.

ΤΟΝΙ: Για να με καβαλήσεις;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Γιατί όταν μιλάς, Τόνι, ακούω οπλές αλόγων που καλπάζουν σε αργή κίνηση.

ΤΟΝΙ(σαν υπνωτισμένος): Μα τι μου λες;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Ναι, Τόνι. Τα ακούω και τα νιώθω.

ΤΟΝΙ: Πού τα νιώθεις;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Στις πατούσες. Στον σβέρο.

ΤΟΝΙ: Που αλλού;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Στη σπονδυλική στήλη, στις μασχάλες. Μίλα μου Τόνι. Δε με νοιάζει τι λες, μόνο μίλα μου.

ΤΟΝΙ(βαθεία εισπνοή): Λατρεύω τη σπονδυλική σου στήλη, θέλω να σκαρφαλώσω πάνω της. Και τις μασχάλες σου, το χνούδι τους, ειδικά όταν είναι λίγο ιδρωμένες. Σκέφτομαι ότι είναι σαν μουνάκια και θέλω να τις γλύψω. Θέλω να κάνω το χέρι μου γροθιά και να το στριφογυρίσω μέσα τους.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Έχω αρχίσει να ιδρώνω ολόκληρη.

ΤΟΝΙ: Πότισέ με, διψάω.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Κι ρόγες μου είναι καρφιά.

TONI: Πεινάω!

ΚΟΡΤΝΕΪ: Περιμένε. Άνοιξε το παντελόνι σου.

TONI: Ναι.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Βγάλτον έξω.

TONI: Έξω τον έχω.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Αλλά μην τον αγγίζεις.

TONI: Γιατί;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Γιατί στο ζητάω εγώ.

TONI: Εντάξει.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Φαντάσου μια παλίρροια που ανεβαίνει από βαθιά μέσα σου.

TONI: Δεν χρειάζεται να το φανταστώ, το νιώθω.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Δεν είναι ανάγκη να κάνεις τι-πο-τα, η παλίρροια υπακούει στο κάλεσμα του φεγγαριού.

TONI: Εσύ 'σαι το φεγγάρι;!

ΚΟΡΤΝΕΪ: Εγώ!

TONI: Μοσπάρω μου!

ΚΟΡΤΝΕΪ: Χα, ναι! Νιώθεις τη στάθμη της παλίρροιας ν' ανεβαίνει αργά αλλά σταθερά.

TONI: Ναι, ναι.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Ωραία, θέλω να θυμάσαι ένα πράγμα.

TONI: Τι;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Όσο περισσότερο αργήσει να φτάσει στην επιφάνεια, τόσο πιο ...

TONI: Αχ, δεν ξέρω πόσο μπορώ να περιμένω...

ΚΟΡΤΝΕΪ(αυστηρά): Τόνι, δεν είσαι κανέναν δεκαεξάχρονος! Θέλω να κρατήσεις τον έλεγχο όσο πιο πολύ μπορείς!

TONI: Προσπαθώ.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Υπέροχα. Τώρα, μείνε όπως είσαι, σ' αυτό το σημείο και μίλα μου.

TONI: Κόρτνεϊ; Τ' ακούω κι εγώ τα άλογα... το ποδοβολητό... Αλλά ακούγεται και σαν τύμπανο. Η σαν τεράστια καρδιά...

ΚΟΡΤΝΕΪ: Ναι, Τόνι, αυτό είναι.

TONI: Αλλά δεν ξέρω ποιανού καρδιά είναι.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Δική σου, αλλά χτυπάει μέσα μου.

ΤΟΝΙ (βογγάει ηδονικά): Ωωω

ΚΟΡΤΝΕΪ: Μην κινείσαι. Μην κάνεις τίποτα.

ΤΟΝΙ: Μα αφού θέλω...

ΚΟΡΤΝΕΪ: Όχι, Τόνι, όχι ακόμα.

ΤΟΝΙ: Γιατί όχι;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Επειδή η μαγεία είναι εδώ που είμαστε τώρα. Εδώ ακριβώς!

ΤΟΝΙ: Ναι, Κόρντεϊ.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ VIII

Σαλόني με όλους παρόντες. Ο Τόνι λίγο κεραινόπληκτος στην αγκαλιά της Ρίτας, μια ατμόσφαιρα δέους και προσδοκίας στην ομήγυρη.

ΡΙΤΑ(στον ΤΟΝΙ): Πίστευα ότι ήξερα τα πάντα για σένα αλλά να που...

ΤΟΝΙ: Τι; Βγήκαν καινούργια στοιχεία στο φως;

ΡΙΤΑ: Στο σκοτάδι βγήκαν Τόνι.

ΤΟΝΙ: Χα, χα ναι. Σαν τι ας πούμε;

ΡΙΤΑ: Πρώτο και καλύτερο, ότι μπορείς και δέχεσαι οδηγίες. Ότι δε χρειάζεται να έχεις πάντα το πάνω χέρι.

ΤΟΝΙ: Μα νόμιζα σ' αρέσει.

ΡΙΤΑ: Και πολύ μάλιστα. Αλλά δε χρειάζεται να είναι μόνο έτσι.

ΤΟΝΙ: Δηλαδή θα ήθελες κι εσύ...

ΡΙΤΑ: Ακριβώς Τόνι! Μια από αυτές τις μέρες να περιμένεις τηλέφωνό μου.
(Κοιτάζονται και χαχανίζουν).

ΚΟΡΤΝΕΪ: Και τώρα θα παίζουμε μια σκηνή από την Παλαιά Διαθήκη.

ΡΙΤΑ: Τα Σόδομα και τα Γόμορα;(γέλια)

ΚΟΡΤΝΕΪ: Όχι, τον κήπο της Εδέμ. Αλλά πρώτα θα σας περιγράψω τη σκηνή και μετά θα δούμε ποιος θα την παίξει, εντάξει;

(συγκατανεύουν)

ΚΟΡΝΤΕΪ: Λοιπόν. Οι Πρωτόπλαστοι είναι στον κήπο της Εδέμ και ανακαλύπτουν την πλάση. Δίνουν ονόματα στα ζώα που συναντούν κλπ. Όμως, ο ένας από τους δυο είναι τυφλός. Έτσι, όλα όσα ο ένας ανακαλύπτει με τα μάτια, ο άλλος πρέπει να τα ανακαλύψει με τα χέρια.

ΡΙΤΑ: Μμμ...

ΑΛΕΞ: Μισό λεπτό, για να καταλάβω... Ο ένας είναι με τα μάτια κλειστά;

ΛΗΟ: Δεμένα.

ΑΛΕΞ: Και ο άλλος... του δείχνει;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Ας πούμε, τον ξεναγεί.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Εγώ μπορώ να κάνω τον ξεναγό.

ΛΗΟ: Εγώ θα πρότεινα να είσαι εσύ ο τυφλός.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Γιατί;

ΛΗΟ(αχνό χαμόγελο): Γιατί ήδη ξέρεις πάρα πολλά.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Τι θα πει αυτό;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Νομίζω ο Λήο εννοεί ότι θα ήταν ενδιαφέρον να αφήνες κάποιον άλλο να έχει τον έλεγχο.

ΛΗΟ: Ναι.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Δεν έχω κανένα πρόβλημα να το κάνω.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Τέλεια, βρήκαμε τον έναν Πρωτόπλαστο. Θέλετε να βάλουμε κλήρωση για τον δεύτερο;

Συγκατανεύουν.

ΒΥΡΩΝΑΣ (στην ΚΟΡΤΝΕΪ): Και... έχετε αντίρρηση, σ' αυτή την κλήρωση να συμμετέχετε κι εσείς; Σαν ιδέα το λέω...

Στιγμή

ΛΗΟ: Εντάξει Βύρωνα.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ Χ

Σαλόνι με όλους παρόντες. Όρθιοι στη μέση της σκηνής, ξυπόλυτοι, ο Βύρωνας με τα μάτια δεμένα και ο Λήο.

ΛΗΟ: Θυμάσαι τον ένα κανόνα;

ΒΥΡΩΝΑΣ(χαμηλόφωνα): Κανείς δεν χρειάζεται να κάνει κάτι που δεν θέλει.

ΛΗΟ: Ναι. Βγάλε το πουκάμισό σου.

Ο ΒΥΡΩΝΑΣ το κάνει. Η Αλεξ σηκώνεται και του το παίρνει απ' τα χέρια.

ΛΗΟ: Και το παντελόνι σου.

Ο ΒΥΡΩΝΑΣ υπακούει και μένει με μαύρο σλιπ.

ΛΗΟ: Πολύ ωραία. Είμαστε στον Κήπο περιτριγυρισμένοι από ζώα. Κάλεσε ένα, όποιο θέλεις.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Ελέφαντας.

Ο ΛΗΟ περπατάει γύρω από τον ΒΥΡΩΝΑ και εφαρμόζει την πλάτη του στην πλάτη του Β. Τρίβεται επάνω του αργά, τελετουργικά. Με το μπράτσο-προβοσκίδα ρουφάει παιχνιδιάρικα το μάγουλο του Β. Ο Βύρωνας χαμογελάει.

ΛΗΟ: Άλλο.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Πίθηκος.

Ο Λήο διατρέχει με το τριχωτό της κεφαλής τον θώρακα του ΒΥΡΩΝΑ που αναστενάζει απαλά.

ΛΗΟ: Άλλο.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Αρκούδα.

Ο ΛΗΟ κάνει νόημα στον Τόνι να πλησιάσει και να ξεκουμπώσει το πουκάμισό του. Παίρνει το χέρι του ΒΥΡΩΝΑ και το περνάει επάνω από την κοιλιά του ΤΟΝΙ.

ΒΥΡΩΝΑΣ και ΤΟΝΙ: Ααα.

ΛΗΟ(στέλνει τον Τόνι πίσω με νόημα): Άλλο

ΒΥΡΩΝΑΣ: Ζέβρα.

Ο ΛΗΟ κάνει νόημα στην ΡΙΤΑ να πλησιάσει, την καθοδηγεί μαλακά να σκύψει και να τρίψει τους γλουτούς της στα πόδια του ΒΥΡΩΝΑ που χαμογελάει πλατιά. Ο ΒΥΡΩΝΑΣ κάνει απόπειρα να την αγγίξει αλλά ο ΛΗΟ την απομακρύνει.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Πύθωνας.

Ο ΛΗΘ πίσω από τον ΒΥΡΩΝΑ τυλίγει αργά τα μυώδη μπράτσα του το ένα κάτω από την μασχάλη του Β. και το άλλο γύρω από τον λαιμό του σαν σε κεφαλοκλείδωμα.

Ο ΒΥΡΩΝΑΣ ανεβάζει διστακτικά και τα δυο χέρια και χουφτώνει τον «πύθωνα».

Στιγμή όπου η σεξουαλική ένταση ανάμεσα στους δυο άντρες είναι διακριτή. Διακόπτει ο ΛΗΘ.

ΛΗΘ: Άλλο ζώο.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Τίγρη.

Ο ΛΗΘ καλεί την ΆΛΕΞ να σηκωθεί, δείχνοντάς της την κίνηση που θέλει απ' αυτήν να κάνει. Η ΆΛΕΞ σηκώνεται και «ξύνει» τα νύχια της διαγώνια στο σώμα του ΒΥΡΩΝΑ που ανατριχιάζει και βγάζει μικρή κραυγή διαμαρτυρίας. Αλλά η ΆΛΕΞ δεν σταματάει εκεί. Επαναλαμβάνει την κίνηση στην πίσω μεριά του σώματος, χαρακώνοντας πλάτη και γλουτούς. Μετά, έρχεται πάλι μπροστά και την ξανακάνει κάθετα, και με τα δυο χέρια αυτή τη φορά.

Ο ΒΥΡΩΝΑΣ οπισθοχωρεί και χάνει την ισορροπία του. Τον πιάνει ο ΛΗΘ και πιέζοντάς τον μαλακά, τον βάζει να γονατίσει.

ΛΗΘ(κάνει νόημα στην Άλεξ να απομακρυνθεί): Μείνε εκεί.

ΒΥΡΩΝΑΣ (χαμηλώνοντας το κεφάλι): Ναι.

ΛΗΘ(διεκπεραιωτικά): Ήθελες να γευτείς τον απαγορευμένο καρπό.

ΒΥΡΩΝΑΣ(ξαφνιασμένος): Εεε, ναι. Όπως όλοι μας εξάλλου.

ΛΗΘ: Το ξέρεις ότι υπάρχει τιμήμα γι αυτό.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Τι τιμήμα;

ΛΗΘ: Μια τιμωρία.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Ποια είναι αυτή;

ΛΗΘ: Μια τιμωρία στην οποία πρέπει να συμφωνήσουν και όλοι οι υπόλοιποι.

Ο ΒΥΡΩΝΑΣ κάνει μια κίνηση να βγάλει το μαντήλι που του δένει τα μάτια.

Ο ΛΗΘ του πιάνει το χέρι.

ΛΗΘ: Αν το βγάλεις, σταματάει το παιχνίδι εδώ.

ΒΥΡΩΝΑΣ(αβοήθητος): Ποια τιμωρία; Παιδιά, τι λέει;

ΚΟΡΤΝΕΪ: Βύρωνα, τον εμπιστεύεσαι ή όχι;

ΤΟΝΙ: Μη φοβάσαι, εδώ είμαστε.

ΡΙΤΑ: Μην το βγάλεις!

ΆΛΕΞ: Επιτέλους! Ποια είναι η τιμωρία;

ΛΗΘ: Η τιμωρία είναι ο ίδιος ο απαγορευμένος καρπός.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Δηλαδή;

ΛΗΘ: Το έχεις πει εσύ ο ίδιος.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Τι έχω πει;

ΛΗΘ: «Από τη στιγμή που τον γευτείς δεν υπάρχει πισωγύρισμα.»

ΒΥΡΩΝΑΣ: Δεν καταλαβαίνω. Αυτό τι σημαίνει;

ΛΗΘ: Σημαίνει αυτό. (γραπώνει τον Βύρωνα από το σβέρο και τον φιλάει βίαια και παρατεταμένα)

Ο ΒΥΡΩΝΑΣ στην αρχή αντιδρά και μετά αφήνεται. Όταν ο ΛΗΘ αφήνει τον σβέρο του, καταρρέει από την γονατιστή στάση έτσι που τώρα κάθεται επάνω στις φτέρνες.

ΚΟΡΤΝΕΪ(κουνά το κεφάλι επιδοκιμαστικά) Μμμμ.

ΡΙΤΑ και ΤΟΝΙ με έκφραση έκπληξης.

ΡΙΤΑ(ψιθυριστά): Ο γονατιστός σκύλος στα κούτσουρα!

Ο ΛΗΘ, μπροστά στον ΒΥΡΩΝΑ, αρχίζει να ξεκουμπώνει το παντελόνι του.

ΛΗΘ: Και τώρα, Βύρωνα, ένα ζώο που δεν έχεις ξανασυναντήσει.

ΒΥΡΩΝΑΣ: ...Ναι, Λήθ...

Η ΑΛΕΞ πετάγεται επάνω, τραβάει βίαια και λύνει το μαντήλι που δένει τα μάτια του ΒΥΡΩΝΑ.

ΑΛΕΞ: Ε, όχι, εγώ ΔΕΝ το δέχομαι! Έχω ανεχτεί πολλά, αλλά αυτό, όχι!

Ο Βύρωνα τινάζει ελαφρά το κεφάλι σα να ξυπνάει.

ΛΗΘ(συμβιβαστικά): Άλεξ, κανείς δεν είναι υπεύθυνος για τις επιθυμίες του.

ΑΛΕΞ: Μπορεί! Αλλά είναι υπεύθυνος για τις πράξεις του.

ΚΟΡΤΝΕΪ: Πραγματικά, προτιμάς να μην γνωρίζεις...;

ΑΛΕΞ: Ακριβώς! Το προτιμώ! Χίλιες φορές να μην είχε ανοίξει το αποψινό κουτί της Πανδώρας.

ΒΥΡΩΝΑΣ(ακόμα στα γόνατα): Μα αγάπη μου, δεν είναι κάτι που δεν ήξερες.

ΑΛΕΞ: Άλλο υποθετικά κι άλλο να το βλέπω μπροστά στα μάτια μου!

ΒΥΡΩΝΑΣ: Κι ας μην το είδα εγώ!

ΑΛΕΞ (έξαλλη) Τολμάς και αστειεύεσαι; Κάθαγμα!

ΒΥΡΩΝΑΣ: Έλα τώρα βρε Αλ...

ΑΛΕΞ: Είπα, αρκετά! Ως εδώ και μη παρέκει! Θέλω να τα μαζεύουν και να του δίνουν.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Έλα, λογιέφου! Ακόμα δεν...

ΑΛΕΞ: ΤΩΡΑ!

Ο Βύρωνας κοιτάζει τον ΤΟΝΙ για συμπαράσταση. Εκείνος ανασηκώνει τους ώμους. Μετά, κάνει νεύμα με το κεφάλι στον ΛΗΟ και την ΚΟΡΤΝΕΪ. Το νεαρό ζευγάρι αποχωρεί προς τον ξενώνα με τον Λήο να προπορεύεται.

ΚΟΡΤΝΕΪ (κοντοστέκεται, στρέφεται στο σαλόνι): Το σεξ είναι μια μικρή ουτοπία που κτίζεις μαζί με κάποιον άλλο. Γιατί αυτός ο άλλος καλωσορίζει τα πιο κρυφά και απαγορευμένα, τα πιο βρώμικα κομμάτια σου. Κι έτσι δεν είναι πια απαγορευμένα ούτε βρώμικα. Θέλω να ξέρετε ότι αυτή την βραδιά μαζί σας, πραγματικά την απολαύσαμε.

ΣΤΙΓΜΗ

ΑΛΕΞ: Μήπως θα ήταν πιο τίμιο να πεις ότι σ' αρέσει να φοράς το μουνί στο κούτελο;

ΚΟΡΤΝΕΪ(ήπια): Μα, ποτέ δεν ισχυρίστηκα το αντίθετο. (βγαίνει)

Ο ΒΥΡΩΝΑΣ σηκώνεται και ψάχνει να βρει τα ρούχα του. Η ΑΛΕΞ σερβίρεται ένα μπέριμπον και πίνει το μισό μονοκοπανιά.

ΒΥΡΩΝΑΣ (φορώντας όπως-όπως το παντελόνι του): Τόνι, Ρίτα, ζητώ συγγνώμη γι αυτήν την εξέλ...

ΑΛΕΞ: Ούτε να το διανοηθείς ν' απολογηθείς σ' αυτούς για λογαριασμό μου!

ΒΥΡΩΝΑΣ: Άλεξ, έχεις ξεφύγει, ηρέμησε...

ΑΛΕΞ: Ορίστε!! Με αναιρείς, ΠΑΛΙ, για εκατομμυριοστή φορά! Ε, λοιπόν, κύριε Τέλειε Οικοδεσπότη... είμαι κι εγώ εδώ!

ΤΟΝΙ (συμβιβαστικά στην ΑΛΕΞ): Άλεξ, πραγματικά, δεν είχα ιδέα...

ΑΛΕΞ: Για ποιο πράγμα; Ότι ο Βύρωνας θεωρεί εσένα και την γυναίκα σου χρυσές μετριότητες; Ότι ο λόγος που σας κάνει παρέα είναι επειδή τον κολακεύει η σύγκριση μαζί σας; Διάλεξε Τόνι! Ποιο απ' όλα;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Μα τι λες; Εγώ τα παιδιά τα εκτιμώ και τα σέβομαι.

ΑΛΕΞ: Τίποτα δεν σέβεσαι! Ούτε εμένα, ούτε τον εαυτό σου και σίγουρα όχι τον Τόνι. Απλά, σε βολεύει γιατί πάντα σε ξελασπώνει και ποτέ δεν σου πάει κόντρα σε τίποτα.

ΤΟΝΙ(σοκαρισμένος): Εγώ τον Βύρωνα τον έχω σαν μικρό αδελφό!

ΑΛΕΞ: Όμως ΔΕΝ είναι ο μικρός αδελφός σου! Στη δουλειά είναι το αφεντικό σου, κι έξω απ' τη δουλειά, σ' έχει για παιδί για όλες τις δουλειές.

ΡΙΤΑ: Ενώ εσύ είσαι κλάσεις ανώτερη απ' όλους και όλα, αυτό μας λες;

ΤΟΝΙ: Ρίτα, δεν βοηθάς την κατάσταση!

ΑΛΕΞ(σαρκαστικά): Γιατί, πότε την βοήθησε; Μόνο ο εαυτούλης της τη νοιάζει, να περνάει αυτή καλά κι οι άλλοι ας πάνε να πνιγούν. Ψέματα είναι;

ΡΙΤΑ: Ναι! Λες και δεν ήταν ο «θεσπέσιος Βύρωνάς» σου που μας έφερε εδώ απόψε!

ΑΛΕΞ: Κι εσύ ήρθες στα τέσσερα με την ουρά να πηγαίνει πέρα δώθε!!

ΡΙΤΑ: Κάποια στιγμή θα ζητήσεις συγγνώμη γι' αυτό που είπες!

ΑΛΕΞ: Αν έχω ν' απολογηθώ για κάτι είναι που έκανα τα στραβά μάτια στην ανωριμότητα και την ασυδοσία σου!

ΡΙΤΑ: Πάντως Άλεξ, εγώ δεν αντέδρασα έτσι όταν ο Τόνι ... με την Κόρτνεϊ... αν και θα είχα κάθε λόγο.

ΑΛΕΞ: Καλά, πόσο ηλίθια πρέπει να είσαι για να μην καταλαβαίνεις ότι έτσι κι αρχίσει ο Βύρωνας να γλυκοιτάζει αγοράκια, εγώ δεν έχω τρόπο να τα συναγωνιστώ!

ΡΙΤΑ: Καθόλου ηλίθια, Άλεξ! Εμένα, άμα μου έλεγε ο Τόνι...

ΑΛΕΞ(διακόπτει, παλεύοντας να συγκρατήσει τα νεύρα της): Α, μα αυτό είναι επειδή εσείς είστε ειδική περίπτωση! Εσείς όλα τα σφάζετε κι όλα τα μαχαιρώνετε, έτσι δεν είναι;! Έτσι όπως τον σέρνεις απ' τη μύτη ΦΥΣΙΚΑ και θεωρείς ότι μπορείς να έχεις το κεφάλι σου ήσυχο!

ΤΟΝΙ: Αυτό τώρα, εγώ δεν νομίζω...

ΡΙΤΑ: Τώρα γίνεσαι απαράδεκτη!

ΑΛΕΞ: Εγώ είμαι η απαράδεκτη;

ΤΟΝΙ(σηκώνοντας τα χέρια κατευναστικά): Απλώς έχεις εννευριστ...

ΑΛΕΞ(χάνοντας την μάχη με τον εαυτό της, στην ΡΙΤΑ): Πάντως, την έκτρωση που έκανες πέρσι κρυφά, μόνο και μόνο για να τον έχεις όλον για την πάρτη σου, φρόντισες να μην την μάθει, ε;

ΡΙΤΑ: Άλεξ!

ΤΟΝΙ: Τι;

ΑΛΕΞ: Αυτό που ακούς, Τόνι! Η κακομαθημένη σου πουλαδίτσα δεν αντέχει να μην έχει ΟΛΗ σου την προσοχή στραμμένη πάνω της! Μονίμως!

ΡΙΤΑ(σε αντεπίθεση): Σε αντίθεση με τα ψίχουλα που παίρνεις εσύ από τον ΒΥΡΩΝΑ, ε;! (στον ΤΟΝΙ απελπισμένα) Τα πράγματα δεν είναι όπως τα λέει, Τόνι! Θα σου εξηγήσω. Απλά ζηλεύει αυτό που έχουμε.

ΑΛΕΞ: Ζηλεύω; ΖΗΛΕΥΩ;! Που τον έχεις κάνει μπαμπά σου κι αυτός το δέχεται;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Νομίζω εδώ πρέπει να μπει μια τελεία.

ΑΛΕΞ(υστερικά): Να μπει!!!

ΒΥΡΩΝΑΣ: Παιδιά λυπάμαι. Νομίζω είναι ώρα να πηγαίνετε.

ΡΙΤΑ: Και πολύ αργήσαμε... (ο ΤΟΝΙ πιάνει την ΡΙΤΑ προστατευτικά από το μπράτσο και με τη συνοδεία του ΒΥΡΩΝΑ, βγαίνουν)

Μόνη της στο σαλόνι η ΑΛΕΞ προχωρεί σαν ξεκούρντιστη προς το γραφείο. Με σιγανά αναφιλητά προσπαθεί να κάνει μια μυτιά κόιας. Ο καθρέφτης της γλιστράει και πέφτει στο πάτωμα.

ΑΛΕΞ: ΑΕΙ ΓΑΜΗΣΟΥ!

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΧΙ

Κάποιες βδομάδες αργότερα. Σαλόνι του Βύρωνα και της Αλεξ όπου ο Τόνι και η Ρίτα κάνουν απογευματινή επίσκεψη. Όλοι με καθημερινά ρούχα. Η Αλεξ με μαύρη φόρμα γυμναστικής. Έχει κόψει τα μαλλιά της α λα γκαρσόν και αποπνέει αυτοπεποίθηση. Ατμόσφαιρα βεβιασμένης χαλαρότητας.

ΤΟΝΙ: Σήμερα είχα μπει πρώτος από το γυμναστήριο και μου λέει η γραμματεία, «Έχω τον κ. Πρίφτη στη γραμμή. Σας θέλει για έκτακτη συνεδρία.» Φαντάσου τώρα σκηνή. Το Διοικητικό Συμβούλιο σε αναμονή και να βλέπω τούτον δω από το τζάμι (δείχνει τον Βύρωνα) να κάνει διατάξεις στο πάρκιν. Αλλά με το πάσο του, ε; Και το κινητό, όπως πάντα, πεταμένο πάνω στο γραφείο του.

ΑΛΕΞ: Ωχ! Και τι έκανες;

ΤΟΝΙ: Τι να 'κανα; Βγήκα στον διάδρομο που έχει ανοικτό παράθυρο, δίπλα στον ψύκτη, έβγαλα απ' την τσάντα το μπαλάκι του τένις, σημάδεψα...

ΒΥΡΩΝΑΣ: Και μου 'βαλε μέσα το καπό, ο άχρηστος!

γέλια

ΤΟΝΙ: Κολοκύθια! Λόρατο με γυμνό μάτι!

ΡΙΤΑ: Με τον Πρίφτη, δηλαδή, όλα καλά;

ΤΟΝΙ: Ναι, μωρέ. Εδώ μας συγχάρηκε για την καλή φυσική μας κατάσταση! Τον Βύρωνα δηλαδή. Εμένα με συμπεριέλαβε ...ξέρεις, τιμής ένεκεν.

ΑΛΕΞ: Σταμάτα. Μια χαρά είσαι.

ΤΟΝΙ: Η αλήθεια είναι ότι, κι εμένα, μια χαρά μου φαίνομαι. Απλώς, η δική μου γράμμωση είναι ...εσωτερική.

(γέλια)

ΤΟΝΙ: Δεν κάνω πλάκα. Από θέμα αντοχής, είμαι πάνω-κάτω στα ίδια με τον Βύρωνα. (στον Βύρωνα) Ε;

ΒΥΡΩΝΑΣ (αναπάντεχα σοβαρός): Ευχαριστούμε που ήρθατε.

ΑΛΕΞ(στην Ρίτα): Λέγαμε ότι μπορεί και να... διστάζατε.

ΤΟΝΙ: Η αλήθεια είναι, χρειάστηκε να επιμείνω αρκετά για να την πείσω.

ΑΛΕΞ: Να που τα κατάφερες...

ΡΙΤΑ: Ναι, αλλά τόσες βδομάδες κι ούτε ένα τηλεφώνημα, ούτε μια συγγνώμη, τίποτα!

ΑΛΕΞ (σηκώνεται κι αρχίζει να βηματίζει): Άκουσε με, Ρίτα. Προείχε ένα άλλο ζήτημα. Ο Βύρωνα κι εγώ χρειάστηκε να ξαναβρούμε τις ισορροπίες μας. Που, δηλαδή, ακόμα τις ψάχνουμε. Όσο για τη συγγνώμη, έχεις απόλυτο

δίκιο. Ζητάω λοιπόν συγγνώμη, εδώ μπροστά σε όλους, για τον τρόπο που φέρθηκα.

ΡΙΤΑ: Μα τα λόγια που βγήκαν απ' το στόμα σου!!

ΑΛΕΞ: Ρίτα, δεν με προσέχεις! Για τον τρόπο μου ζήτησα συγγνώμη, όχι για αυτά που είπα.

ΡΙΤΑ: Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου!

ΤΟΝΙ: Περιμένε λίγο, αγάπη μου. Άλεξ, τι εννοείς ακριβώς;

ΑΛΕΞ: Ωραία, πάλι καλά που ένας από σας έχει την ψυχραιμία να κάνει τις σωστές ερωτήσεις.

ΡΙΤΑ: Εγώ πάντως νιώθω ότι δοκιμάζεις την υπομονή μου.

ΑΛΕΞ (στρέφεται και κοιτάζει τη Ρίτα σταθερά, χωρίς ένταση): Πότε θα σταματήσεις να συμπεριφέρεσαι σαν κακομαθημένο κοριτσόπουλο;

(η ΡΙΤΑ πετάγεται όρθια. Ο Τόνι την τραβάει από το χέρι να ξανακαθίσει αλλά εκείνη παραμένει όρθια.)

ΑΛΕΞ (τους γυρνάει την πλάτη κι αρχίζει πάλι να βηματίζει): Λοιπόν, αυτό που εννοώ είναι πραγματικά πολύ απλό. Μερικά πράγματα έπρεπε να ειπωθούν με τ' όνομά τους. Όλο αυτό τον καιρό που είμαστε φίλοι, χώνουμε διάφορα ζητήματα κάτω απ' το χαλί για να μην κινδυνέψει η φιλία μας. (Η ΡΙΤΑ ξανακιάθεται απρόθυμα.) Ποιος το παίζει ανώτερος και ποιος νιώθει παρακατιανός, πόσο λίγη πραγματική εμπιστοσύνη υπάρχει... Ένα κάρο πράγματα! Μόνο και μόνο για να συνεχίσουμε να το παίζουμε ωραίοι και μοιραίοι όλοι μαζί. Ε, εκείνη η τελευταία βραδιά ήταν το μεγάλο ξεβράκωμα.

ΡΙΤΑ: Μα, εσύ αντέδρασες σα να σε είχαν πυροβολήσει... Ενώ κανείς δεν έκανε κάτι που δεν το ήθελε.

ΑΛΕΞ(ξερά): Μπορεί. (σε άλλο τόνο) Ή μπορεί, να μην κάνουμε ούτε τα μισά απ' ότι θα θέλαμε. Σωστά Βύρωνα;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Ναι, αγάπη μου.

ΤΟΝΙ: Ειλικρινά δεν καταλαβαίνω.

ΑΛΕΞ: Θα το πω όσο πιο ξεκάθαρα μπορώ. Για τον Βύρωνα και μένα από τα συντριμμια εκείνης της βραδιάς, δείχνει να έχει φυτρώσει μια καινούργια, συναρπαστική διάσταση στη σχέση μας.

ΤΟΝΙ: Βύρωνα;

ΒΥΡΩΝΑΣ(ντροπαλά): Εμμ, ναι ...με βοήθεια ...από τον Λήο.

ΡΙΤΑ: Τι έκανε λέει; Τον ξαναείδατε;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Όχι εγώ, η Άλεξ.

ΡΙΤΑ: Τι η Άλεξ;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Κάνει συνεδρίες μαζί του και της δίνει καθοδήγηση.

ΤΟΝΙ: Καθοδήγηση για ποιο πράγμα;

ΒΥΡΩΝΑΣ: Κι εγώ, μετά ... συμμορφώνομαι... με τις δικές της οδηγίες...

ΣΤΙΓΜΗ.

ΡΙΤΑ: Μη μου πεις...!

ΤΟΝΙ: Αμάν, κατάλαβα!

ΡΙΤΑ: Και... δηλαδή... (κάνει μια κίνηση με τους δείκτες προς ΒΥΡΩΝΑ και ΑΛΕΞ σαν να αντιστρέφει τις θέσεις τους)... αυτό δουλεύει για σας ε;

ΑΛΕΞ: Απ' ότι φαίνεται. Ο Λήο έχει ένα αξίωμα που δείχνει να ισχύει. Λέει, «Δεν υπάρχει μεγαλύτερος πόθος από εκείνον της υποταγής.»

ΤΟΝΙ: Άντε! Δεν το 'χα σκεφτεί ποτέ!

ΑΛΕΞ: Όμως δεν σας καλέσαμε γι' αυτό.

ΡΙΤΑ: Αλλά;

ΑΛΕΞ: Μετά από αυτό που ξεκίνησε μεταξύ μας, ο Βύρωνας κι εγώ σκεφτήκαμε ότι θέλουμε να κάνουμε μια καινούργια αρχή και στην φιλία μαζί σας.

ΡΙΤΑ: Σκεφτήκατε ότι θέλετε;

ΑΛΕΞ: Ναι, Ρίτα, εμείς συνεχίζουμε να σας θέλουμε στη ζωή μας. Όμως, όπως έγινε κι εκείνο το βράδι, θέλουμε να ξαναδιαπραγματευτούμε τους όρους. Να τα δούμε τα πράγματα απ' την αρχή. Ν' αρχίσουμε να λέμε ο ένας στον άλλο ποιοι είμαστε στ' αλήθεια. Περισσότερη πραγματική οικειότητα...

ΤΟΝΙ: Ακούστε. Κι εμείς, πάνω κάτω στα ίδια καταλήξαμε με τη Ρίτα.

ΒΥΡΩΝΑΣ: Εγώ το είπα στην Άλεξ! Δεν στο είπα;

ΑΛΕΞ (στον ΤΟΝΙ): Αλήθεια;

ΡΙΤΑ: Όμως άλλο το θέλω κι άλλο το μπορώ, Άλεξ.

ΑΛΕΞ: Τι θες να πεις;

ΡΙΤΑ: Ότι δεν ξέρω αν μπορώ να σε συγχωρήσω. Και καλά για όλα τα υπόλοιπα. Αλλά αυτό που είπες για την έκτρωση...! Ενώ ήξερες ότι η γυναικολογική επέμβαση που μπήκα να κάνω ήταν προγραμματισμένη και ότι δεν είχα ιδέα πως ήμουν έγκυος. Ότι ήταν μια βεβιασμένη απόφαση που χρειάστηκε να πάρω επί τόπου...

ΑΛΕΞ(παύση): Ρίτα, το δέχομαι. Ειλικρινά. Δεν είχα κανένα δικαίωμα. Αυτό που ρωτάω τώρα είναι αν σ' ενδιαφέρει να προσπαθήσεις για τη σχέση μεταξύ μας.

Ο ΤΟΝΙ βάζει το χέρι του επάνω στο χέρι της ΡΙΤΑ. Ανταλλάσσουν βλέμμα.

ΡΙΤΑ: Χωρίς μισές αλήθειες, λοιπόν, Αλεξ; Απλά κι ανθρώπινα; Χωρίς ρόλους;

ΑΛΕΞ: Χωρίς.

ΡΙΤΑ: Μπορεί και ν' αξίζει μια προσπάθεια. Όμως, θα χρειαστώ λίγο χρόνο.
(σηκώνεται)

ΤΟΝΙ: (σηκώνεται κι αυτός, αμήχανα) Λοιπόν, Άλεξ, Βύρωνα, καλό ήταν που έγινε αυτή η κουβέντα... Τα λέμε.

ΑΛΕΞ: Όποτε θέλετε.

Ο ΒΥΡΩΝΑΣ ξεπροβοδίζει τον ΤΟΝΙ και την ΡΙΤΑ αφήνοντας την ΑΛΕΞ στη μέση του δωματίου με το κεφάλι ελαφρά σκυμμένο.

Κοντά στην πόρτα η ΡΙΤΑ στρέφεται στην ΑΛΕΞ.

ΡΙΤΑ: Έχουμε κι εμείς κάτι να σας εξομολογηθούμε.

ΤΟΝΙ: Θα το πεις, ε;

ΡΙΤΑ: Ε, αφού μας είπαν κι εκείνοι...

ΤΟΝΙ: Καλά.

ΡΙΤΑ: Λοιπόν, κι εμείς έχουμε από εκείνο το βράδι να κάνουμε κανονικό σεξ.

ΒΥΡΩΝΑΣ (με έξαψη) Δηλαδή;

ΤΟΝΙ (με βροντερό ψίθυρο) Έχουμε ξεκολωθεί στο τηλεφωνικό!
(γέλια κι επιφωνήματα)

ΣΚΟΤΑΔΙ